

หนึ่ง

“สวัสดีครับคุณเวย์”

หนุ่มหล่อหน้าหวานในชุดสูทสีดำเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ร่างสูงสง่ายืนอยู่ตรงหน้าเธอ เขาคล้ายนักรื่องหนุ่มลู่หนาน วง EXO-M ที่เธอชื่นชอบมากถึงสี่ส่วน พอจะขจัดความรำคาญไปได้บ้างเมื่อต้องพบกัน

เวย์มีอึ้งยิ้มรับคำทักทาย แสร้งเขินอายเล็กน้อยให้ชายหนุ่มล่ำพองใจว่าเสน่ห์ของเขานั้นได้ผลอยู่บ้าง ทว่ารู้ไม่ว่าเป็นแค่มารยาทผสมมารยาที่หญิงสาววัยสามสิบห้าอย่างเธอชำนาญ ไม่ได้คิดจะตกลงไปในหลุมพรางที่เขาวางไว้เพื่อดักเธอ

เจิงเงินหลง ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปี นักธุรกิจไฟแรงที่ฮอตมากในขณะนี้ มีความมั่นใจในตัวเองสูงและมีความคิดด้านบวกที่สาว ๆ ต้องลุ่มหลง เวย์มีอึ้งพบกับเขารั้งแรกในงานแต่งงานของเพื่อนสนิทผู้เป็นเจ้าสาว ซึ่งเขาก็มาในฐานะเพื่อนสนิทของเจ้าสาว

ในวันนั้นเพียงเพราะเธอรับช่อดอกไม้จากเจ้าสาวได้ เขาจึงสนใจเธอ นี่คือนี่สิ่งที่เขาบอกเวย์มีอึ้งในช่วงแรกๆ ที่พยายามจะขอคบ จนเวลาล่วงเลยมาห้าเดือนแล้วหนุ่มหล่อหน้าหวานผู้ยิ้มเก่งคนนี้ก็ยังไม่ยอมเลิกตามตื้อ

“สุราดอกท้อสักแก้วไหมคะ” เวย์มีอึ้งเอ่ยเชิญชวนพลางผายมือไปด้านในร้าน เจิงเงินหลงมองตามมือของเธอแล้วยิ้มกว้างกว่าเดิมด้วยความยินดี

“ผมรอค่านี้อยู่เลยครับ” เจิงเงินหลงมองเว่ยมีอิง หญิงสาวมาดมั่นผู้เป็นเจ้าของกิจการร้านสุราย้อนยุคที่โด่งดังในตอนนั้น

เธออายุสามสิบห้าปี มีรูปร่างสะอิดสะเอ้ง แต่งกายสุภาพน่านับถือ ทั้งยังมีใบหน้าสวยที่เปี่ยมเสน่ห์ ริมฝีปากอวบอิ่มรับกับดวงตาเรียวคมน่าค้นหา บุคลิกสุขุมแฝงความเย่อหยิ่งหน่อยๆ หากเขาไม่เอื่อยเย้าย้าง เธอคงจะไม่ชวนเขาคูยเช่นนี้ เธอเหมาะสมกับตำแหน่งสาวคานทองที่พิชิตยากจริงๆ

ลักษณะของร้านเว่ยมีอิงทำให้นึกถึงฉากโรงเตี๊ยมในยุคโบราณที่รองรับชนชั้นมีระดับ การตกแต่งด้านในเน้นกลิ่นอายเก่าแก่เพื่ออรรถรสในการดื่มสุรา

ทุกชั้นมีลานกว้างที่ปลูกต้นเหมย มีสระน้ำใสกระจ่างที่ปลาการ์ปหลากสีแหวกว่ายละลานตา กระตุ้นให้นึกอยากเป็นนักปราชญ์ท่องบทกวี โคมไฟสีแดงห้อยพู่ที่แขวนตามมุมต่างๆ ของร้านส่องแสงนวลตา กายานหอมช่วยสงบจิตใจ อันพึงชาน อีกทั้งพนักงานของร้านก็แต่งชุดโบราณทุกคน ไม่เว้นแม้แต่พ่อพูดตอนที่ต้อนรับลูกค้า ยังมีกลุ่มนักดนตรีบรรเลงบทเพลงเพื่อให้ผ่อนคลาย ทุกส่วนของร้านล้วนให้กลิ่นอายย้อนยุคอย่างแท้จริง และมีเพียงหนึ่งเดียวในทางใจ

“ตอนนี้มีร้านลอกเลียนแบบเปิดแข่งกับร้านเว่ยมีอิง นี่เป็นปัญหาใหญ่เลยทีเดียวนะครับ” ขณะที่นั่งลงบนเบาะรองนั่ง เจิงเงินหลงก็เปิดประเด็นทันที เขามองใบหน้าขาวเนียนที่ยังคงยิ้มบาง ฟังคำถามเขาด้วยท่าที่สบายๆ ไม่แสดงอาการตกใจหรือกังวลให้เห็น คาดว่าเธอคงรู้อีกก่อนแล้ว

ร้านเว่ยมีอิงมีชื่อเสียงได้ภายในสามเดือน ด้วยอาหารพื้นบ้านที่ได้พ่อครัวยอดฝีมือ และรสชาติสุราอันเลิศล้ำจากฝีมือเธอ ที่แค่ได้กลิ่นหอมก็ชวนให้จินตนาการถึงรสชาติจนกระหายอยากดื่มไม่รู้จักจบสิ้น ผสมกับบรรยากาศย้อนยุคทำให้เกิดความลงตัวอย่างคาดไม่ถึง เป็นร้านที่ตอบโจทย์คนสมัยนี้อย่างมาก

ที่พิเศษยิ่งกว่าคือจะปิดร้านเมื่อมีคนนั่งเต็มตามจำนวนที่นั่ง เพื่อให้พวกเขาได้ซึมซาบกับบรรยากาศและสุราของเธออย่างไม่มีรบกวน แม้ต้องจ่ายแพงสักหน่อย แต่ก็คุ้มค่ามาก

เจิงเงินหลงไม่ปฏิเสธทุกคำกล่าวชมของคนที่มาสัมผัสร้านสุราเว่ยมีอิงแล้วตราตรึงใจจนไม่อาจลืม เขาเองก็เหมือนลูกค้าคนอื่นๆ เพียงแต่มีเป้าหมายพิเศษกว่า

“มีสถานที่ให้ลูกค้าได้เลือกเพิ่มขึ้น ฉันจะคิดว่าเป็นปัญหาได้อย่างไรกันคะ”

การลอกเลียนแบบอาจจะสร้างความเข้าใจผิด อย่าลืมนะว่าทั้งร้านและสูตรของเรานั้นมีชื่อเสียงมาก คนที่รอคอยจะได้ลิ้มรสสูตรตามที่เล่าลือกันปากต่อปาก จนต้องเดินทางมาไกลจากต่างเมือง แล้วพบว่าถูกหลอกด้วยความเหมือนก็คงจะอารมณ์เสียไม่น้อย

เธอไม่จำเป็นต้องเดือดร้อน เพราะพวกลูกค้าที่เสียหายจะเรียกร้องความยุติธรรมให้เธอ พวกเขาจะกระจายความไม่พอใจลงไปในโลกของโซเชียล ทำให้ร้านของเธอยิ่งเป็นที่รู้จัก ส่วนร้านที่ลอกเลียนแบบก็จะอยู่ได้ไม่นาน และต้องปิดตัวไปเนื่องจากถูกกระแสดต่อต้านโจมตี

ถ้าถามว่าเธอหนึ่งเดียวกับเรื่องนี้หรือ ก็ไม่ใช่เสียทีเดียว ชีวิตผ่านมาถึงวัยสามสิบห้าปี เว่ยมีอิงมองสถานการณ์นี้ได้ชัดเจนและไม่วิตกกังวลกับเรื่องนี้จริงๆ “สูตรดีเยี่ยมไม่กลัวตรอกลึก”

ในดวงตาของชายหนุ่มสะท้อนแววชื่นชอบอย่างไม่ปิดบัง มีความมุ่งมั่นในการจับมากยิ่งขึ้น เมื่อมีเพชรามอยู่ตรงหน้า มีหรือที่เขาจะยอมปล่อยยี่ห้อหลุดมือไปได้ เพียงแต่...

“คุณหมักสูตรด้วยตัวเอง ผมอยากชมสถานที่ที่คุณหมักสูตรได้ไหมครับ”
เจิงเงินหลงเอ่ยเสียงทุ้มด้วยความตื่นเต้น พลองมองเว่ยมีอิงด้วยความหวัง เขายิ้มมีเสน่ห์ ผนวกกับใบหน้าหล่อหวานน่ามองนั้น ยิ่งละลายตาไม่ได้ เว่ยมีอิงทำเพียงยิ้ม พนักงานก็นำกาสุรากับจอกมาเสิร์ฟ กลิ่นหอมที่ออกมาจากพวยกาดึงดูดความสนใจของชายหนุ่ม เขากลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว รู้สึกว่าลำคอแห้งผาก ต้องการดื่มสุราที่ส่งกลิ่นหอมรุ่มรวยจนใจลึกลับให้ชื่นใจ แต่ก็ไม่ลืมเรื่องที่คุ้ยค้างกันไว้ซึ่งเธอยังไม่ได้ให้คำตอบ

ริมฝีปากแดงคลี่ยิ้ม แววตาพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา เว่ยมีอิงค่อยๆ เอ่ยประโยคที่ชายหนุ่มเฝ้ารอคอย “ฉันมีสูตรลับค่ะ”

เว่ยมีอิงขอกระดากกับปากกาจากพนักงาน ก่อนจะเขียนบางอย่างลงบนกระดาษแล้วส่งให้เจิงเงินหลง อากัปกริยาดูเนิบนาบนุ่มนวลแต่ชวนมอง รอยยิ้มมุมปากกลดลึกมากขึ้น

“ร้านของคุณจะได้ขายดิบขายดีมากเหมือนร้านของฉันยิ่งล่ะค่ะ... คุณ

เจิง”

ความตื่นตระหนกแวบผ่านดวงตาชายหนุ่มอย่างรวดเร็ว ใบหน้าหล่อเหลา นั้นยังคงประดับรอยยิ้ม ยังรักษาท่าทางปกติไว้ได้อย่างน่าชื่นชม เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ยามมองรอยยิ้มของเวย์มีอิงที่รู้สึกคล้ายคมมีดมากกว่าบุปผางามที่เชิญชวนให้รื่นเริงใจ

“คุณเป็นนักธุรกิจที่มีเบื้องหลังฉาวโฉ่ ที่ทำอยู่จนร่ำรวยไม่ใช่เพราะลอกเลียนแบบคนอื่นหรือคะ ฉันจะชื่นชมคุณยิ่งไงดี ที่เจริญก้าวหน้าได้เพราะความคิดของคนอื่น” ได้เวลาเชือดไก่ตัวนี้แล้ว เวย์มีอิงยังคงวางตัวปกติ เพียงแค่คำพูดนุ่มๆ ประกอบกับแววตาจริงจังและรอยยิ้มบาดลึกนั้น เธอก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ที่ยากจะโค่นล้ม

“ฉันไม่ใช่เด็กสาวเมื่อวานขึ้นที่จะหลงไปกับรอยยิ้มและใบหน้าหล่อๆ ของคุณนะคะ ฉันมองออกถึงผลประโยชน์ที่คุณอยากได้สะท้อนผ่านแววตา กับคำพูดของคุณ โดยที่คุณอาจจะไม่รู้ตัว และถ้าจะถามว่าฉันรู้ได้ยังไง คงไม่ต้องให้ฉันจัดหลักฐานที่พิสูจน์ได้ทางกฎหมายออกมาเปิดโปงคุณหรอกนะคะ”

เขาเข้าหาเธอเพราะผลประโยชน์ตั้งแต่ต้น มีหลายครั้งที่เขาสนใจธุรกิจของเธอมากเกินไปเพราะจะได้กอบโกยเงินทอง จนพยายามจะล้วงข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับร้านและสุรา

เวย์มีอิงจึงบอกไปบางส่วนเพื่อดูก้าวต่อไปของเขา จนกระทั่งมีร้านเหมือนกันมาเปิดแข่ง เธอตามสืบเรื่องราวถึงต้นตอเบื้องหลังก็พบว่า เป็นเขาจริงๆ นี่คือการโลภที่ปิดไม่มิด

“อยากได้สูตรลับไม่ใช่หรือคะ” เหมือนให้ทานสัตว์ เวย์มีอิงมองใบหน้าที่ซีดลงของเจิงเงินหลง “ฉันไม่ได้หวังวิชา ถ้าคุณแน่ใจว่าร้านคุณจะดังและกอบโกยกำไรได้มากกว่าร้านของฉัน”

‘เพราะหลักฐานลอกเลียนแบบที่คุณทำ ฉันจะเปิดโปงในภายหลัง ตอนนี้ให้คุณลอยอยู่สูงๆ นะดีแล้ว ตอนตกลงมาจะได้เจ็บจนกระดูกเลือดปางตาย’

เธออาจจะคิดว่าเป็นการให้ทานหรือร่วมยินดีกับคนที่ลอกเลียนแบบเธอด้วยเชื่อว่า ‘สุราดีเยี่ยมไม่กลัวตรอกลึก’ แต่ก็มีข้อยกเว้นกับคนบางจำพวก ซึ่งเขาอยู่ในข้อยกเว้นของเธอพอดี ปล่อยคนชั่วหน้าหนาแบบนี้ไปเจริญรุ่งเรืองบน

ความทุกข์ของคนอื่นต่อคงไม่ใช่เรื่องดี

“คุณร้ายกว่าที่ผมคิด” เงินหลงปรบมือให้เว่ยมีอิง ตอนที่เขาจิตใจไม่ใช่แค่สูตรลับสูตรหมักของเธอแล้วสิ

เว่ยมีอิงยิ้มเย็นชา ดูการแสดงอันยอดเยี่ยมของชายผู้นี้ต่อด้วยความสะอิดสะเอียน เขายิ้มโปรยเสน่ห์พรางยับยั้งสูตรลับสูตรของเธอไป แวดตาดายความยินดีคล้ายยับยั้งทางอ้อม

“คุณเชื่อใจฉัน?” เมื่อเห็นเขาหยิบสูตรไปโดยไม่ขบคิดและไตร่ตรอง หญิงสาวก็อดเลิกล้มมองด้วยความสงสัยไม่ได้ “...อาจจะเป็นสูตรปลอม”

“เพื่อนของคุณเล่าให้ผมฟังว่าคุณเป็นคนที่ตรงไปตรงมา น่าเชื่อถือ คำไหนคำนั้น ถ้าคุณให้สูตรมา ผมเชื่อว่า คุณจะใจดีให้ผมเจริญรอยตามธุรกิจของคุณ”

‘ไก่อ่อน!’ เว่ยมีอิงก่นดำในใจ แต่ภายนอกยังคงยิ้มแย้ม เธอไม่ตั้งใจหรือโกรธเคืองที่เขา ‘จะเจริญรอยตาม’ ธุรกิจของเธอ

ทั้งคู่ยังคงนั่งจับสูตรดื่มด่ำกับบรรยากาศเหมือนคู่รักหวานชื่น จวบจนถึงเวลาเธอก็ส่งเขากลับ แล้วยืนอยู่ตรงระเบียงชั้นสอง มองไปยังชายหนุ่มสุดหล่อหน้าหวานที่โบกมือพร้อมส่งยิ้มให้เธอ เมื่อเขาหันหลัง รอยยิ้มบนใบหน้าเว่ยมีอิงก็เปลี่ยนเป็นแสบด้วยความเย็นชาทันที

เธอจะรอดูความเจริญของเขา...

“ร้านจีนสิงถูกดำเนินคดีเพราะลูกค้าแจ้งว่าสุรามีพิษ ทำให้ห้องเสียและอาเจียนอย่างหนักจนต้องส่งโรงพยาบาล ตอนนี้มีผู้เสียชีวิตแล้วหนึ่งคน...”

ข่าวที่ประกาศอยู่ในโทรทัศน์ไม่ได้ทำให้เว่ยมีอิงขมวดคิ้ว เธอหยิบลูกเชอร์รี่เชื่อมที่อยู่ในถ้วยแก้วขึ้นมาแล้วส่งเข้าปาก ลิ้มรสชาติหอมหวานด้วยความสุขสำราญใจ

ไม่ได้อยากให้มีคนตาย... สูตรที่ให้ไปนั้นเป็นของจริง แต่เงินหลงไม่มีความรู้และความเข้าใจในสูตรดีพอ เมื่อลูกค้าขึ้นชอบ กำไรก็เข้าร้านมากขึ้น เขาเป็นฝ่ายเกิดความโลภเอง ทำให้สุราที่มึกลายเป็นยาพิษพรากชีวิตคน

ทว่า... เป็นสิ่งที่เธอรู้อยู่แล้วว่าต้องเกิดขึ้น

ร้านสุราจีนสิงใหญ่โตสวยงามกว่าร้านสุราของเธอมากนัก เมื่อรองรับลูกค้าได้มากกว่า ร้านสุราเว่ยมิ่งของเธอประสบภาวะวิกฤติในช่วงสี่เดือนที่ผ่านมา ทำให้ยอดขายไม่น้อย ที่ร้านยังคงอยู่ได้เพราะลูกค้าประจำไม่เปลี่ยนใจไปร้านจีนสิง วันนี้พวกเขาติดถูกแล้วที่ไม่ออกใจสุราของเธอ

“เยว่เยว่ ฉันต้องการบออดีการ์ด” เว่ยมิ่งปิดโทรศัพท์ที่กำลังรายงานสถานการณ์อยู่ แล้วหยิบโทรศัพท์ที่มีถือนั่นมากดเบอร์ของเพื่อนสนิท ตอนนี้เธอต้องการคนมาดูแลเพราะเจิงเจินหลงกำลังย่อยยับ เขาต้องสู้คดีและร้านที่กำลังจะล่มจม ทั้งยังมีหลักฐานที่เธอจ้างให้คนไปเผยแพร่เพื่อเพิ่มความโชคร้ายให้เขาอีก

ฮี้ ทั้งที่รู้ว่าเธอร้ายยังเชื่อใจกันอีก ไม่มีสักจะในหมู่นักธุรกิจที่ต้องแข่งขันกันหรอกนะ เจิงเจินหลงจะต้องโกรธแค้นและไม่ปล่อยเธอไว้แน่

“ฉันคิดว่าอยู่แล้วเธอจะต้องโทร. มาหาฉันเรื่องนี้” ปลายสายตอบกลับมาก่อนถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย เธอไม่อยากที่ต้องรู้ต้นสายปลายเหตุทั้งหมดแล้ว

“ที่จริงฉันไปแจ้งความไว้แล้วหากมีอะไรเกิดขึ้น แต่ฉันก็อยากมีบออดีการ์ดไว้ และเธอต้องหาเบอร์ติดต่อมาให้ฉันด้วย”

“เธอไม่เชื่อใจฉันเหรอ มีอิ่ง”

“ฉันไม่อยากให้เธอมีส่วนร่วมมากนัก สามี่เธอเป็นเพื่อนรักกับเจิงเจินหลง ลืมแล้วเธอ”

“เจิงเจินหลงไม่คิดจะฆ่าเธอหรอก อย่าคิดมากเลย” เสียงทอดถอนใจจากปลายสายเผยความลำบากใจ

“ฉันจะโทร. กลับ” เว่ยมิ่งกดวางสาย คิดว่าคงต้องหาบออดีการ์ดเอง ส่วนเยว่เยว่นั่นตัดทิ้งไปได้ คงจะเข้าข้างเจิงเจินหลง เธอไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น ระวังตัวไว้ดีที่สุด

“บ้าเอ๊ย! หรือฉันควรส่งคนไปจัดการเจิงเจินหลงก่อน”

การฆ่าคนไม่ใช่เรื่องดี แต่จะให้อยู่ในความหวาดระแวงก็ไม่ใช่เรื่องดีอีกเหมือนกัน เว่ยมิ่งเริ่มครุ่นคิดหาหนทาง

แจ้งความไว้ก็สมควร บออดีการ์ดก็ควรมี พิณยกรรมก็เขียนไว้เรียบร้อย

แล้ว หากเกิดเหตุไม่คาดคิดเธอจะได้ไม่พะวงหลัง หวังว่าเงินหลงจะไม่คิดทำอะไรใดๆ หรอกนะ เธอไม่ปฏิเสธว่าหวาดหวั่นใจนิดๆ แต่ก็เตรียมพร้อมรับมือด้วยความไม่ประมาท ต้องเสี่ยงทายกันแล้วละว่าเขาจะเล่นงานเธอกลับหรือไม่

สอง

“นักธุรกิจเงินหลงถูกกลุ่มลูกค้าฟ้องร้องดำเนินคดี เมื่อไม่นานมานี้ มีการเผยแพร่ข้อมูลสำคัญในอีกหลายธุรกิจที่เขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง...”

อีกหนึ่งข่าวใหญ่สุดยอดที่ไม่ว่าจะเปิดโทรทัศน์ไปช่องไหน ก็มีแต่การรายงานข่าวของนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงอย่างเงินหลงซึ่งเผชิญกับวิกฤติทางธุรกิจอย่างหนัก แน่แน่นอนว่าสิ่งที่เวย์มีอิงทำลงไปเริ่มแสดงผลออกมาเรื่อยๆ เป็นเกมระหว่างเธอกับเงินหลง

หากเขาไม่คิดจะล้มธุรกิจของเธอด้วยการลอกเลียนแบบ เวย์มีอิงคงจะไม่ยื่นมือไปจัดการเขา ภัยจวนตัวเช่นนี้จะนั่งนอนใจได้อย่างไร

กว่าร้านเวย์มีอิงจะประสบความสำเร็จได้ เธอเองก็ผ่านความล้มเหลวมา นับครั้งไม่ถ้วนในการหมกสุรา การลงมือสร้างธุรกิจไม่ใช่ใช้เวลาแค่วันสองวันก็ประสบความสำเร็จ เธอจะไม่ยอมให้ใครมาทำลายร้านเวย์มีอิงได้

เริ่มมีข่าวความสัมพันธ์ระหว่างเวย์มีอิงกับเงินหลงออกมาเรื่อยๆ หญิงสาวจึงต้องโพสต์ข้อความลงในเวย์บ์ว เว็บไซต์ยอดนิยม ข้อความที่แสดงความตั้งใจให้เงินหลงผ่านพ้นอุปสรรคไปได้มีคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นมากมาย แม้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะยังคลุมเครือ แต่ก็มีกรกล่าวถึงการไปมาหาสู่บ่อยครั้งของชายหนุ่ม หากกล้าคิดทำอะไรเธอ เขานี้ละจะถูกสงสัยเป็นคนแรก

‘คุณเป็นผู้หญิงที่ดีที่สุดในชีวิตของผม’

มีการแท็กมาที่เวย์ปั๋วของเธอ หญิงสาวอดทำสีหน้ารำคาญไม่ได้ที่ต้องมาเกี่ยวข้องกับผู้ชายคนนี้ แต่ในเมื่อเดินเกมมาถึงขั้นนี้แล้วก็ถอยไม่ได้

หากเขาคิดจะใช้แผนดึงเธอไปร่วม ว่าร้านสุราของเขาเป็นหุ้นส่วนเดียวกัน ละก็ ไม่มีทาง เว่ยมีอิงเช็กดูกล้องวงจรปิดจากร้านสุราผ่านโทรศัพท์มือถือ และสนทนากับรองผู้จัดการร้านในวีแชต ตอนนี้ทางร้านไม่ได้รับผลกระทบ มีแต่จะยิ่งเจริญรุ่งเรืองกว่าเดิม ทว่าชาวดีนี่ก็ไม่อาจปิดความกังวลที่เธอมีได้หมด

วันนี้ลมค่อนข้างแรง เว่ยมีอิงออกจากบ้านโดยให้บอดีการ์ดขับรถให้ ช่วงนี้หากต้องออกไปข้างนอกเธอจะให้คนติดตามไปสองคน และอยู่เฝ้าบ้านอีกสองคน เธอไม่ไว้ใจเงินหลง จึงต้องจ้างคนมาดูแลตามติดเธอทุกฝีก้าวเช่นนี้ จนกว่าเรื่องจะคลี่คลาย ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เธอมีปัญหาใหญ่ระดับชาติกับนักธุรกิจหนุ่มที่กำลังรุ่งเรือง

บางครั้งไม่ได้อยากหาเรื่อง แต่ก็มึนเรื่องมาใส่ตัวอยู่ดี อยู่ในวงการธุรกิจก็ต้องมีปัญหากับคนอื่นเข้าสักวัน

...

เว่ยมีอิง : แม่คะ หนูจ้างนายโต่วไว้แล้ว หากมีปัญหาอะไรที่เงินหลงโยนมาทางร้านสุราของเรา เขาจะเป็นคนช่วยจัดการให้เอง แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ ปัญหาทุกอย่างหนูรับมือได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

...

ระหว่างนั่งรถไปยังสถานที่หมักสุรานอกเมือง เว่ยมีอิงรู้สึกหงุดหงิดใจ จึงส่งข้อความหาแม่ก่อน

เงินหลงไม่ได้มาหาเธอ ตอนนี้เขาอาจจะยังไม่มีท่าทีคุกคาม แต่คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะ รู้ดีว่าเขาเป็นเพียงพืชน้ำสงบเพื่อหลอกตา ทว่าซ่อนคลื่นใหญ่ไว้

“ขับรถให้เร็วขึ้นอีกหน่อย ฉันจะไปให้ถึงก่อนเที่ยง” เว่ยมีอิงสั่งคนขับรถให้เร่งความเร็วขึ้นด้วยใจที่ร้อนรน อยากจะไปดูสุราที่หมักไว้ เพราะก่อนหน้านี้ห้องชายโพร มาบอกว่ามีปัญหา เธอจึงอยากจะไปดูแล้วแก้ไขปัญหานั้นเอง

ครี๊ด... ครี๊ด...

เสียงโทรศัพท์มือถือสั่น เว่ยมีอิงรีบกดรับสาย เสียงห่มของผู้ชายดังขึ้น
“พี่ใหญ่มาใกล้ถึงหรือยัง”

“มีอะไรเร่งด่วนหรือ” เว่ยมีอิงถามกลับด้วยความสุขุม แม่น้ำเสียงของ
ปลายสายจะตื่นตระหนกมาก

“เจิงเฉินหลงเจอโรงงานของเราแล้ว คิดจะให้พวกเราล่มจมไปด้วย” แม้
จะคุมน้ำเสียงให้ร่อนร่นน้อยลงแค่ไหน แต่เว่ยตี้ก็มีความสุขไม่ถึงครึ่งของพี่สาว

“เจิงเฉินหลงคิดจะทำอะไรก็ปล่อยเขาไป นายต้องใจเย็น เกลี่ยกล่อมเขา
ก่อน ยื้อเวลาไว้ พี่จะรีบไปให้ถึงเร็วที่สุด ไม่ต้องกลัว โรงงานซ่อนกลองวงจรมิด
ไว้ หากเกิดปัญหาหรือเจิงเฉินหลงคิดจะทำอะไรไม่ดี ภาพจะส่งไปถึงตำรวจ
มือถือของแม่และของทนายโต่ว แต่ทนายห้ามพูดเรื่องนี้”

“พี่ใหญ่ รีบมานะ”

“ได้” เว่ยมีอิงตอบอย่างหนักแน่น

เว่ยตี้สบายใจมากขึ้น จึงกดวางสายไปทันที

‘เจิงเฉินหลง ที่เห็นนายก็หาโรงงานหมักกลั่นสุราของฉันเจอแล้ว แต่อย่า
คิดว่าจะทำอะไรฉันได้’

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพราะความชั่วของเขาเองทั้งนั้น จะโทษคนที่ทำเพื่อ
ปกป้องตัวเองอย่างเธอได้อย่างไรกัน เว่ยมีอิงรีบเปิดดูภาพที่ถ่ายจากกล้อง
วงจรปิดในโรงงาน ซึ่งเจิงเฉินหลงมีสีหน้าไม่ค่อยดี เขายืนอยู่หน้าโรงงานของเธอ
พร้อมกับผู้ชายจำนวนหนึ่งที่คิดจะมาข่มขืนน้องชายเธอ

เขาคงจะหมดความอดทนแล้วที่ทำอะไรเว่ยมีอิงไม่ได้ นอกจากวิธีนี้ ที่แท้
เธอก็เข้าใจผิดว่าเธอจะฉลาดกว่านี้ หญิงสาวรีบติดต่อตำรวจให้เร่งเดินทางไป ถ้า
เขาคิดจะเผาโรงงานหรือทำร้ายเว่ยตี้ ไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง เว่ยมีอิงไม่คิดปล่อย
ให้เขามีชีวิตสงบสุขแน่ เธอเก็บภาพจากวงจรปิดไว้เป็นหลักฐาน แล้วเขียน
ข้อความส่งไปให้เว่ยตี้

...

เว่ยมีอิง : บอกให้เขากลับไปซะ หากไม่ไป เขาก็จะไม่รอดพ้นจากปัญหา
มากมายในตอนนี้อย่างแน่นอน

...

ขณะที่เธอกำลังจอต่อกับโทรศัพท์มือถือ แสงสว่างด้านนอกก็เกิดการเปลี่ยนแปลง เหมือนมีใครเอาผ้ามาปิดแสงจากดวงอาทิตย์ ทำให้เกิดความมืดสลัวในเวลากลางวัน เว่ยมี้องมองท้องฟ้าแล้วก็อดแปลกใจไม่ได้

เพียงพริบตาที่เกิดสุริยุปราคา ดวงอาทิตย์ถูกบดบังจนกลายเป็นสีดำเต็มดวงและยาวนานกว่าทุกครั้ง แต่เรื่องสำคัญที่รออยู่ทำให้เธอไม่มีอารมณ์ชื่นชมปรากฏการณ์นี้ได้ เว่ยมี้องรีบเก็บรวบรวมหลักฐานและข้อความไว้เพื่อช่วยเหลือน้องชายกับแม่ในภายหลังหากเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

มีลางสังหรณ์ที่เริ่มชัดในความรู้สึกจนหญิงสาวแอบหวาดกลัว
เอี้ยด...!

เสียงเบรกรถดังขึ้นบาดแก้วหู ยางเกิดประกายไฟเมื่อเสียดสีกับพื้นถนนอย่างรุนแรง ไม่นานที่เว่ยมี้องจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น รถก็หมุนควงเป็นวงกลมแล้ว บอติการ์ดทั้งสองคนรีบควบคุมสถานการณ์ แต่รถก็ยังไม่หยุดหมุน

“เกิดอะไรขึ้น!” เว่ยมี้องตะโกนเสียงดัง
“มีบางอย่างตัดหน้ารถครับ”

ด้วยความเร็วของรถและจังหวะที่มีบางอย่างตัดผ่าน ทำให้คนขับรถเหยียบเบรกร่วมหกพวงมาลัยรถหลบกะทันหันด้วยความตกใจ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงควบคุมรถได้ยากมาก

เว่ยมี้องหลับตาแน่น ทำใจแล้วว่าไม่จำเป็นต้องเกิดอุบัติเหตุได้แต่ภาวนาให้อุบัติเหตุนั้นไม่ร้ายแรงมาก ให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อน้องกับแม่

บนพื้นถนนมีรอยยางเป็นทางยาว ขณะนั้นหญิงสาวคิดถึงแม่กับน้องชาย เธอรีบตั้งรหัสล็อกมือถือไว้แล้วเก็บใส่กระเป๋าหนังพร้อมกดไว้แน่น

ไม่รู้วารถพลิกคว่ำไถลไปชนต้นไม้ริมทางได้อย่างไร กลิ่นน้ำมันรถลอยคลุ้ง ได้ยินเสียงน้ำหยด หูอื้อทั้งสองข้าง ศีรษะเจ็บแปลบๆ และมึนงง ในสมองชาวโพลน กลิ่นคาวจากเลือดที่ไหลออกมาจากจมูก ภาพที่เห็นมีเพียงถนนกลับหัวและเศษกระจกแตกเกลื่อนกลาด

เว่ยมี้องใช้แรงทั้งหมดที่มีโยนกระเป๋าออกไป เธอพยายามจะคลานออกไปให้ได้ แต่ขาดันติดกับรถ ดวงตาเริ่มมีหยาดน้ำคลอ แสบจุก ขณะนั้นไม่มีความหวังกับอุบัติเหตุครั้งนี้

ก่อนที่จะสัมผัสปรัชญาจะค่อยๆ เลื่อนหาย เว้มือถึงอ้วนท้วมต่อโชคชะตา เป็นครั้งแรกให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อช่วยดูแลแม่กับน้องชาย ชีวิตของพวกเขาสองคนมีแค่เธอที่เป็นเสาหลักของครอบครัว

ไฟลุกท่วมรถ เพียงพริบตาที่เกิดเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น รถที่สัญจรผ่านรีบจอดห่างแล้วโทร. แจ้งเหตุ

“ว้าย! ฮูหยิน”

เสียงกรีดร้องดังขึ้น รถม้าเคลื่อนไปด้วยความเร็วผิดปกติ เนื่องจากม้าที่กำลังหือตะบึงไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่งจนควบคุมไม่ได้ กระทั่งคนบังคับรถม้าซึ่งเชี่ยวชาญยิ่งก็เผลอทำให้หลุดไม่ได้ ความสิ้นหวังก่อเกิดเป็นความตื่นตระหนก ม้าลากตัวรุดมุ่งสู่ทางที่มีเหวลึก

“แย่แล้ว!” คนบังคับรถม้าเบิกตาโพลง เมื่อเห็นหายนะอยู่ตรงหน้า ความรักตัวกลัวตายทำให้เขาไม่คิดถึงสิ่งใด นอกจากหาจังหวะกระโดดออกไปให้พ้น แม้ต้องเจ็บปวดไปทั้งร่างกาย ทิ้งให้ผู้ที่อยู่ในรถม้าต้องเผชิญกับความเป็นความตายตามยถากรรม

สองนายบ่าวออกันขวัญแขวนอยู่ในรถม้า รับรู้เพียงแรงสั่นสะเทือนที่ทำให้อวัยวะภายในบอบช้ำไปหมด สถานการณ์เช่นนี้ผู้ที่มิไหวพริบเอาตัวรอดคือสาวใช้ ดัดสินใจพุ่งตัวกระแทกประตูรถม้าออกไปด้วยความกล้าหาญที่มีแรงรักตัวกลัวตายช่วยขับเคลื่อน

หญิงสาวผู้เป็นเจ้านายเห็นเช่นนั้นก็ตกใจร้องไห้ ทั้งโกรธทั้งกลัว ความรู้สึกปนเปไปหมด จนผลอกัดริมฝีปาก เมื่อได้กลิ่นคาวเลือด นางก็ถอดตัวเองแน่น มองประตูที่เปิดทำความกล้า

ท้ายที่สุดแล้วคนเหล่านี้ยังชี้ขาดอย่างนางกลับหันกลับมาแน่น คิดอย่างโง่เง่าเพื่อรอคอยปาฏิหาริย์ จนไม่รู้ตัวว่าตกเหวไปพร้อมกับรถม้าแล้ว

ร่างเล็กกระแทกกับผนังรถม้าจนเจ็บระบมไปหมด เสียงกรีดร้องดังมาแต่ไกล หญิงสาวกระเด็นออกจากรถม้ากระแทกพื้น ก่อนจะกลิ้งไปบนพื้นหินดิน กรวดผ่านสิ่งกีดขวางมากมาย เจ็บปวดราวกับถูกทุบด้วยไม้หนาสามชั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า โลกทั้งใบหมุนเป็นวงกลม สายตาพร่ามัว ตกอยู่ในอาการมึนงง วิงเวียน

ศิระะ สมองขาวโพลน ลัญชาตญาณเอาตัวรอดทำให้นางพยายามหาที่เหนี่ยวรั้ง
เมื่อไม่พบสิ่งใด หัวใจที่แขวนค้างอยู่กลางอากาศก็ร่วงลงพร้อมกับร่าง

หมดสิ้นความหวัง รับรู้เพียงความเจ็บและความรู้สึกกลัวในใจ

‘สวรค์! ให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยเถิด ข้าอยากดูแลท่านแม่...’

เมื่อรับรู้เช่นนั้น นางเคยคิดว่ายามที่ความตายอยู่ตรงหน้าจะต้องนึกถึง
เขาเป็นคนแรก ทว่าตอนนี้ที่นางตระหนักได้กลับแตกต่าง พบว่าความคิดก่อน
หน้าเป็นแค่ความหลง อยากรู้อะไร ไม่ใช่ความรักสักเท่าไหร่ เพราะมีเพียงใบหน้า
ของมารดาเท่านั้นที่ตนคิดถึงในช่วงแห่งความเป็นความตายนี้ และวาดหวังจาก
ส่วนลึกของใจ ให้สวรค์รับฟังต่อเสียงอ่อนวอนของมนุษย์คนหนึ่งอย่างนางด้วย

ดวงตาแดงก่ำที่ฉ่ำด้วยหยาดน้ำซ่านมองดวงอาทิตย์ แล้วก็ต้องตกใจที่
แสงเจิดจ้านั้นถูกบางสิ่งเคลื่อนเข้ามาบัง เหลือเพียงแสงวงแหวนสีขาวที่สว่าง
จาล้อมเงามืดดำใน แสงสว่างไสวบนท้องฟ้าถูกกลืนหายไร้ร่องรอย นำพาโลก
เข้าสู่ความมืดมิด

สองหัวเวลาซ้อนทับ กลางวันกลายเป็นกลางคืน โลหิตไหลลงไปตาม
ใบหน้าของนางซำๆ ดังถึงน้ำหยดกำหนดเวลา โลหิตสังเวชรณี ดวงตาคู๋สวย
เปิดค้าง ลมหายใจแผ่วค่อยๆ เลือนหาย...

ความรู้สึกแรกที่เข้ามาทักทายคืออาการปวดศิระะแทบจะระเบิด รวากับ

ถูกตะปูแหลมคมนับร้อยเฉาไฟจนแดงฉานตอกเข้ามาและฝังอยู่เช่นนั้น เธอ
กัดฟันอดทน คิดอยากจะยกมือขึ้นกุมขมับ ทว่ากลับสะดุ้งเหือก แม้แต่จะกระดิก
นิ้วยังเจ็บแปลบจนพุ่งขึ้นสมอง ร่างกายทุกสัดส่วนปวดร้าวไปหมด เจ็บจนอยาก
จะร้องก็ทำไม่ได้ มีเพียงน้ำตาที่ระบายได้โดยไม่ต้องออกแรง

เป็นครั้งแรกที่เธอประสบอุบัติเหตุสาหัส เธอสุดลมหายใจเข้าลึกแล้ว
ค่อยๆ เปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น เมื่อพบแต่ความมืดมิดร่วมกับอาการแสบ
ร้อนที่กระบอกตา ก็กะพริบตาซำๆ เพ่งมองดีๆ อีกครั้ง ในตอนนี้หัวใจเธอเต้น
ระรัวมาก เพราะกลัวว่าจะสูญเสียการมองเห็น ยิ่งนึกถึงภาพเหตุการณ์อุบัติเหตุ
ที่ยังติดตาที่ยังอยากจะสงบบารมณีนีได้

แม้การเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยจะกระทบกระเทือนความบอบช้ำไปทั้ง

ร่าง เธอก็ไม่สน พยายามขยับตัวอีกครั้ง จึงพบว่าสองแขนคล้ายแนบชิดกับอะไร
แข็งๆ เหมือนนอนอยู่ในที่คับแคบ กอปรกับได้กลิ่นไม้ก็อดคิดไม่ได้ว่าอาจจะ
กระเด็นมาอยู่ในโพรงไม้ แต่แล้วก็ต้องตัดความคิดนั้นไป เพราะเหมือนเธอจะ
ได้ยินเสียงคนสนทนากันแว่วๆ อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

หมายความว่าเธอต้องอยู่ในอะไรสักอย่าง และไม่ได้ตาบอด!

เว่ยมีอิงถอนหายใจอย่างโล่งอก สืบตาขึ้นในความมืดมิด เธอไม่ชอบความ
มืดสักเท่าไร แต่ก็ความรู้สึกคับแคบอันน่าอึดอัดนี้ด้วย มันทำให้เธอหงุดหงิด
มากขึ้นเรื่อยๆ ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเธอว่าสถานการณ์เช่นนี้ผิดปกติ จึงยื่น
มือไปด้านบน มือสัมผัสถึงเพดาน มะ...ไม่สิ มันไม่เหมือนเพดาน เธอเบิกตา
กว้าง

นี่มัน... นี่มันเหมือนโลง! ความคิดนี้กระตุ้นให้หัวใจเต้นแรงกว่าเดิมหลาย
เท่า “ชะ...ช่วย”

เธอร้องเรียก เสียงที่เปล่งออกมาทั้งเบาและแหบแห้งราวกับผิวกระดาษ
ทราย ตระหนักได้ว่าลำคอแห้งผาก กลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก พอกลิ้นน้ำลาย
ได้นิดหนึ่งก็คล้ายมีมีดเฉียดผ่านผิวในลำคอให้ทรมานยิ่ง กระนั้นก็ไม่อาจทำให้
เว่ยมีอิงลดความพยายามสุดแรงที่จะเปิดฝาโลงออก เธอกดความเจ็บทั้งมวลไว้
แล้วกำหมัดทุบด้านบน ส่งสัญญาณให้คนได้ยินจนหมดแรง กระทั่งมีเสียงคน
เดินเข้ามาใกล้

“ยังไม่ตาย!”

“กรี๊ด...”

มีเสียงกรีดร้องระงมซึ่งน่าจะไกลาหลมากดังอยู่ด้านนอก แปลว่ามีคน
รับรู้แล้วว่าเธอยังไม่ตาย ดิจจริง! เว่ยมีอิงเงี่ยหูฟังอย่างร้อนใจ ตอนนี้เริ่มหายใจ
ไม่ออกแล้ว ก่อนหน้าที่นี่ที่ตื่นขึ้นมาเพราะอากาศอันน้อยนิดภายในโลง กว่าจะ
ตระหนักได้ก็เกือบจะสายไปเสียแล้ว

เสียงเปิดฝาโลงทวีความหวัง เว่ยมีอิงยากจะระับความดีใจที่มีคนมาช่วย
แสงจากด้านนอกลอดเข้ามาพร้อมกับอากาศเย็นที่ชวนให้หนาวสะท้าน ยิ่งเพ่ง
ผ่านความเป็นความตายมาหมาดๆ หัวใจก็ยังเหมือนลูกโป่งที่ล่องลอย ไม่รู้ว่า
หญิงสาวเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน ทันทีที่ฝาโลงหล่นลงบนพื้นก็รีบลุกขึ้นนั่งหอบ

หายใจ

“กริด... ผีเว่ยฮูหยิน”

“รีบไปตามนักพรตปราบปีศาจมาเร็วเข้า!”

“รายงานท่านประมุข”

แต่แล้วก็ต้องชะงักค้าง ด้วยคำพูดของหลายคนดังเข้าหูชัดเจนเหมือนเพิ่งถอดที่อุดหูออก เว่ยมีอิงเลื่อนสายตาช้าๆ ไปสกับดวงตาคมดู่หนึ่งพอดิ แล้วก็มองใบหน้าโดยรวมของชายหนุ่ม ทันใดนั้นก็รู้สึกคล้ายอยู่ในความฝัน พร้อมกับถูกดึงลงสู่หุบเหว ใบหน้าพลันซีดขาวราวกับกระดาษ อ้าปากค้างค้นหาเสียงไม่เจอชั่วขณะ จนกระทั่ง...

“คุณเป็นใคร”

เว่ยมีอิงรวบรวมสติแล้วถามออกไปอย่างสุขุมปนความสงสัย มองชายหนุ่มที่แต่งตัวแปลกประหลาดไม่คุ้นตา ใบหน้าที่มีเหลี่ยมมุมชัดเจนนั้นคมคาย ทว่าน่าเสียดายที่แม้ใบหน้าที่ช้ำขาวจะดูดีมากแค่ไหน แต่ใบหน้าที่ช้ำช้ำที่มีรอยแผลเป็นน่าเกลียดน่ากลัวนั้นได้ทำลายรูปโฉมที่ควรสมบูรณ์แบบทั้งหมดของเขาไปครึ่งหนึ่ง

ไม่มีคำตอบจากริมฝีปากบางที่ปิดสนิทนั้น สีหน้าชายหนุ่มเย็นชามาก ยิ่งขับเน้นให้ส่วนของรอยแผลบนใบหน้าเด่นชัดและน่าสะพรึงกลัว กอปรกับเมื่อถูกดวงตาคมกริบดูไบมีตานั้นมองสำรวจด้วยท่าทางเฉยชา ก็ยิ่งยากจะอ่านความคิดเขา

คนไม่อยากจะตอบก็ไม่อาจไปฝืนใจ เว่ยมีอิงละสายตาไปมองทางอื่นแทน แล้วก็ต้องอึ้งค้างอีกครั้ง อธิบายไม่ถูกกว่าภาพที่เห็นอยู่คือความฝันหรือความจริง

ทำไมทุกอย่างที่นี้ดูเหมือนย้อนยุค เด็กสาวในชุดจินโบริดที่แอบอยู่หลังประตูชะง่อนค่อมองมาทางเธอด้วยท่าทีกลัวๆ กลัวๆ เว่ยมีอิงส่งยิ้มให้ พวกนางก็พากันกริดร้องแล้ววิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไปทันที ไม่ทันที่จะได้ทำความเข้าใจเรื่องราวให้ดี ก็มีคนแปลกหน้าแปลกตากลุ่มใหญ่แห่เข้ามาพร้อมกับชี้หน้ากล่าวหา

“ปีศาจตนใดมาลึงร่างเว่ยฮูซ่าน!”

‘อะ?! เว่ย-ฮู-ซ่าน เฮอะ! นี่เป็นการเข้าใจผิดที่บ้าที่สุดเท่าที่เคยเจอมาเลย’

สาม

เว่ยมีอิงมองคนที่แหกกันมากลุ่มใหญ่ แม้สายตาสายจะพร่ามัว แต่ก็ได้
ประจักษ์ว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ทั้งหมดล้วนมีหน้าตาไม่เป็นมิตรเลย คำพูดก็
แปลกหู แตกต่างจากภาษาจีนกลางที่เธอเคยใช้ ทว่าน่าประหลาดที่กลับฟังเข้าใจ
เหมือนเธอเป็นคนที่นี่ ความสงสัยผุดขึ้นในหัว หลากหลายคำถามที่ยังไม่มีคำ
ตอบ

เว่ยมีอิงหลบตาลงจับพลัน สังเกตโลงศพแล้วก็ต้องประหลาดใจที่มีคน
นำเธอมาใส่ในโลงศพไม้เปลือกบางหยวบๆ ที่ทำจากไม้เหลื่อใช้ หากร่างกายไม่
บาดเจ็บ เธอคงพังออกมาเองได้

คิดแล้วก็อดสู้อยู่ เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ กัดฟันกลั้นความเจ็บปวด ลุกขึ้น
ก้าวออกจากโลงศพไม่ด้วยความมั่นใจ ฝ่าเท้าไม่มั่นคงพาให้ร่างล้มไปกองกับพื้น
ชายหนุ่มไร้หัวใจที่อยู่ใกล้ที่สุดมองมาด้วยความเยือกเย็น กระนั้นเธอก็ไม่คิดตัดพ้อ
น้อยใจ ด้วยร่างกายกำลังส่งกระแสความเจ็บปวดและทรมานให้คิดสิ่งใดไม่ออก

สายตาดำล้นเห็นแขนเสื้อของตนก็ต้องเบิกตากว้าง ยื่นมือไปจับชุด
กระโปรงยาวซึ่งตัดจากผ้าเนื้อดีระดับหนึ่ง มีรอยเประเปื้อนดินโคลนเศษหญ้า
ใบไม้และเลือดที่แห้งกรัง

“ไปตามนักพรตมาหรือยัง นางต้องไม่ใช่เว่ยซูชานแน่ เว่ยซูชานตายไป
แล้ว ไม่มีทางจะฟื้นขึ้นมาได้”

เสียงเหล่านั้นเมื่อผ่านหูกลับดังหึ่งๆ คล้ายแมลงหวี่บินอยู่ใกล้ๆ ชวนให้รำคาญ ล้วนเป็นสตรีที่แต่งกายแตกต่างกันซึ่งบอกระดับฐานะของคนผู้นั้น พวกนางมีสีหน้าและท่าทางรังเกียจ สะท้อนความขยะแขยง สายตาแต่ละคนแหลมคมราวกับมีดที่จะทิ่มแทงให้เว่ยมีอิงทะเล็ดพอรุน

“มีกระจกไหม” แค่มะโยคแรกของเธอก็ทำให้กลุ่มสตรีตรงหน้าพากันเบิกตากว้าง แล้วเริ่มโอ้อวดคำทอ และพร้อมใจกันส่งสายตาที่เหมือนกำลังมองตัวประหลาดมาให้

เว่ยมีอิงยังคงสุขุม ประเมินสถานการณ์ตรงหน้าเพียงครู่ก็ตัดสินใจหันไปมองชายหนุ่มที่ช่วยเปิดฝาโลงศพให้ เพราะเหมือนจะเป็นเพียงคนเดียวที่ช่วยเธอจากความวุ่นวายที่น่าปวดหัวนี้ได้ ตั้งแต่แรกเขายังคงมองสำรวจเธอโดยไม่มีคำพูดใดๆ “มีกระจกไหม”

เว่ยมีอิงถามด้วยน้ำเสียงติดร้อใจ เวลานั้นอย่ากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ใบหน้าที่ทิ้งหล่อเหลากึ่งอัปลักษณ์นั้นเรียบเฉยมากเกินไป สายตาของเขามองเธอหนึ่ง ไม่มีคำตอบหลุดออกจากปาก จนหญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่า... หรือเขาจะเป็นใบ้

เช่นนั้นก็มีแต่ต้องพึ่งตัวเองแล้ว เว่ยมีอิงพยายามลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล เมื่อยืนได้ก็ค่อยๆ ลากเท้าเดินสำรวจไปทั่วห้องช้าๆ โดยไม่ฟังเสียงนกเสียงกาจากเหล่าสตรีที่ยืนสนทนากันเป็นกลุ่มอย่างเคร่งเครียด จนได้ยินสิ่งที่น่าขนลุกแว่วๆ ว่าจะรอนักพรตปราบปีศาจอะไรนี่ละ

เจอแล้ว! ห้องด้านในที่กั้นด้วยผ้าม่านมีคันทองโลหะกลมวางอยู่บนโต๊ะ เว่ยมีอิงดีใจอย่างบอกไม่ถูก รีบคว้าหมอนด้านที่ถูกขัดจนเงาส่องดูสภาพตนเองทันที ชั่วพริบตาที่ภาพปรากฏขึ้น เธอคล้ายถูกสาปให้แข็งเป็นหินไปทั้งตัว

“นะ...นี่มัน... ใบหน้าของใคร!”

เว่ยมีอิงยกมือขึ้น ปลายนิ้วทั้งห้าสัมผัสหน้าผาก ลองแสดงกิริยาต่างๆ ไม่ว่าจะเบิกตากว้าง ยกคิ้วหล่นตา ฉีกยิ้มกว้างแล้วหุบ ภาพที่สะท้อนกลับมาตรงกันทุกประการ

ใบหน้ากลมมนในคันทองเป็นของเด็กสาวอายุประมาณสิบเจ็ด แก้มอวบ อิมมีรอยยิ้มเล็กๆ ทั้งสองข้าง ริมฝีปากนิตจมุขหนอย ดวงตากลมโตดูใส่มุก ขนตาหนาเป็นแพ คิ้วเข้มได้รูป ผิวขาวหมดจดเนียนละเอียด หากไม่มีรอยขีด

พักช้าๆ เชี่ยวม่วงบวมเป่งบนใบหน้าแล้วละก็ เด็กสาวคนนี้จะงามเพริศแพ้วมากทีเดียว

ช่างแตกต่างจากใบหน้าเดิมของเธอราวฟ้ากับเหว ใบหน้าของหญิงวัยสามสิบห้ากับใบหน้าเด็กมัธยมปลาย ความน่าเกรงขามน่านับถือหายไปหมด เหลือเพียงความไร้เดียงสาบนใบหน้าอ่อนเยาว์นี้

“เด็กคนนี่...” คือเว่ยซู่ชาน ชื่อที่คนเหล่านั้นเรียกตั้งขึ้นในหัวของเว่ยมีอิง เธอลองหยิกแขนตัวเอง ความเจ็บแปลบแล่นขึ้นสมอง รับรู้ว่านี่เป็นความเจ็บจริงๆ ไม่ใช่ความฝัน ในความฝันไม่มีทางที่จะเจ็บปวดได้ หญิงสาวกวาดตามองตนเองอีกรอบ เข้าใจแล้วว่าเด็กสาวคนนี้ก็ประสบอุบัติเหตุสาหัสเช่นเดียวกัน เพียงแต่ไม่โชครัดเหมือนเธอที่ได้มีชีวิตอีกครั้ง แม้จะเป็นร่างของคนในยุคโบราณก็เถอะ

‘เดี๋ยวนะ? แบบนี้ก็เรียกว่าย้อนเวลามาในอดีตใช่ไหม’

เนิ่นนานกว่าจะจัดความตะลึงลานออกไปได้ เว่ยมีอิงทวนชื่อของร่างนี้ซ้ำอีกครั้ง หากไม่มีความเกี่ยวข้องกันจะมาอยู่ในร่างคนอื่นได้อย่างไร แล้วเจ้าของร่างนี้ละหายไปไหน จะไปอยู่ในร่างของเธอหรือเปล่า...

แล้วเมื่อกับเว่ยตี้ละจะเป็นอย่างไร แม้จะเก็บรวบรวมหลักฐานและฝากคนที่ไว้วางใจที่สุดไว้ แต่เว่ยมีอิงก็ยังอดรู้สึกหนักอึ้งหน่วงใจไม่ได้ที่เธอต้องมาอยู่อีกโลก ห่างไกลจากสองคนที่เธอรัก

“นางปีศาจอยู่ทางนี้เจ้าค่ะ” เสียงแหลมของสตรีดังขึ้น

เว่ยมีอิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หลับตาลงรวบรวมสมาธิและอารมณ์ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ในเมื่อมีชีวิตก็ต้องดำรงและหาหนทางรอดให้ได้

คันท่องถูกวางลงที่เดิม เว่ยมีอิงมองหาเก้าอี้แล้วก็ทรุดตัวลงนั่งรอเผชิญหน้ากับกลุ่มสตรีที่เธอไม่รู้จักสักคน เมื่อย้อนกลับมาอยู่ในร่างคนอื่นก็ได้แต่ทำใจชั่วคราว รับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าก่อน

‘นักพรตปราบปีศาจ’ ที่กลุ่มสตรีกล่าวถึงเดินนำหน้าเข้ามาอย่างมาดมั่น เว่ยมีอิงเห็นคนที่ถูกเชิญมาปราบปีศาจแล้วก็อยากจะทำวะระทั้งที่ร่างกายอิดโรย แต่ก็ต้องเก็บอาการไว้

นักพรตปราบปีศาจที่ว่าวางท่าเคร่งขรึมราวกับสะสมตะบะมาเต็มเปี่ยม ไม่

หวาดหวั่นภูตผีปีศาจตนใดทั้งนั้น เมื่อเห็นว่าศพมีชีวิตขึ้นมา นั่งอ่อนกำลังอยู่บนเก้าอี้ก็ได้ใจ ชี้นิ้วสั่งการใหญ่โต “นางปีศาจ! เจ้าจงออกจากร่างของเว่ยฮูหยินเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นข้าจะฆาตรฆาตเจ้าจนดวงจิตสูญสลาย!”

นักพรตปราบปีศาจใบหน้าตอแปด คางยื่นเล็กน้อย เบ้าตาลึกและมีรอยคล้ำ ร่องสูงชะลูดผอมแห้งไม่ต่างจากกิ่งไม้เดินได้ ดูอย่างไร้ราศีน่าเคารพนับถือ สวมชุดนักพรตสีเหลืองซีดหม่นที่ผ่านการใช้งานหลายปี ทั้งยังมีรอยเย็บปะหลายแห่งบนชุด บนลำคอคล้องสร้อยประคำลูกหว่าน มือข้างหนึ่งบริกรรมภาวนาโดยนับลูกหว่านทีละเม็ดๆ พลังสวดพึมพำซึ่งจับใจความไม่ได้

มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นพวกนักดัมตุนที่หากินกับชุดนักพรตและสร้อยประคำลูกหว่านเก่าๆ แม้ร่างกายจะบาดเจ็บสาหัสเพียงใด แต่เว่ยมีอังกิยังทันเห็นการหรีดและท่าทางเล็กลำของชายผู้นี้ ซึ่งกลุ่มสตรีพวกนั้นไม่มีทางได้เห็น พวกนางที่ก่อนหน้านี้คร่ำครวญหวาดผวา บัดนี้มีแต่ความอยากรู้ เมื่อมีนักพรตผู้เก่งฉกาจเป็นโล่กำบังให้

เว่ยฮูหยิน?

คำเรียกนี้ทำให้เว่ยมีอึ้งสนใจยิ่งกว่าสิ่งใด แล้วก็ลอบสบตาโชคชะตาด้วยความโกรธ มีชีวิตของตัวเองอยู่อีกโลกดีแล้วเชียว เป็นสาวโสดเกาะคานทอง พอย้อนกลับมากลายเป็นหญิงมีสามีเสียแล้ว หรือสวรรค์เห็นว่าเธอไม่คิดแต่งงาน จึงแกเล้งส่งย้อนเวลาและรวบรัดให้มีคู่เลย

ตอนนี้ภายในห้องมีกลุ่มสตรีอยู่ห้าคน นักพรตหนึ่งและพวกที่ด้อมๆ มองๆ อยู่ตรงประตูอีกหลายคน ทั้งยังรู้สึกเหมือนถูกจับตามองอยู่ตลอดเวลา จากสายตาลึกลับคู่หนึ่ง ไม่ต้องทายก็รู้ว่าเป็นชายหนุ่มที่ใบหน้าเสียโฉมเย็นชาคนนั้น เขายืนอยู่ตรงมุมมืด ไม่มีใครสนใจเขาเสมือนเป็นคนไร้ตัวตน

“ปีศาจ?” เว่ยมีอึ้งเอ่ยทวนอีกครั้งแล้วยิ้มเย้ยตรงมุมปาก ส่งสายตาดูแคลนไปให้ทุกคน ทั้งระมัดระวังคำพูดไม่ให้เผยพิรุณ “เจ้ามีหลักฐานอะไรมากล่าวหาข้า?”

“เจ้าตายไปแล้ว หมอที่มาดูอาการให้เจ้ากล่าวชัดเจน แล้วจู่ๆ เจ้าก็ฟื้นขึ้นมา ถ้าไม่ใช่ปีศาจสิงร่างแล้วจะเป็นอะไรไปได้” หญิงสาวในกลุ่มที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าปักลายงดงามเอ่ยขึ้นอย่างสุ่ม อากัปกริยาราวกับได้รับการอบรมมาอย่าง

ดี น่าจะมีฐานะเป็นคุณหนู อีหนึ่ง หรือไม่กี่ฮุน

ถึงจะเป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไร ดูจากที่คนพวกนี้ปรนนิบัติต่อร่างของเว่ยซู่ชานแล้วไม่นับว่าดี หลักฐานนั้นมาจากโรงศพไม่แปลกบางที่ไม่สมฐานะฮุน พอดคนพื้นแทนที่จะดีใจ กลับมากล่าวหาว่าปีศาจเข้าสิงร่าง น่าจะมีความบาดหมางกันมาก่อน

เว่ยมีอิงสบตากับหญิงสาวผู้นั้น พอนานเข้า ความสุขุมของอีกฝ่ายก็ถูกลบไป เผยความร้อนรนออกมา “เพราะสวรรค์เมตตาให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไป ให้ใครบางคนไม่สมปรารถนา แล้วนี่... แค่นสวมชุดนักพรตเก่าๆ กับสร้อยประคำลูกหวายที่คล้องคอ พิมพ์เรื่อยเปื่อยว่าเป็นคาถา ก็เชื่อแล้วหรือว่าปราบปีศาจได้”

เว่ยมีอิงประคองสติและข่มกลืนความเจ็บปวดจนเหงื่อซึม เธอเลิกคิ้วสบตาหญิงสาวผู้นั้น ตั้งคำถามที่ดูแคลนในสติปัญญาของอีกฝ่าย ที่หาคนแบบนั้นมาแล้วเรียกว่านักพรตปราบปีศาจ ไม่น่าขึ้นไปหน่อยหรือ “หากเจ้าอยากรู้ว่าข้าเป็นปีศาจหรือเว่ยซู่ชานที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ให้หมอมามาตรวจก็รู้ได้ไม่ยากจริงหรือไม่”

นักพรตปลอมเห็นท่าไม่ดีที่ผู้ว่าจ้างเริ่มคล้อยตามก็ตะเบ็งเสียงแทรกขึ้นมา “นางปีศาจ!”

“หุบปาก!” เว่ยมีอิงตวาดกลับเมื่อเจ้านักต้มตุ๋นที่ตอนแรกกลอกตาไปมา แสดงอาการร้อนตัว รู้แล้วว่าถูกจับได้ก็กลัวความผิด รีบกลบเกลื่อนด้วยความโกรธที่ถูกดูหมิ่น “เป็นนักพรตที่ปราบปีศาจได้จริงคงมีชื่อเสียงโด่งดัง ไม่ต้องมีสภาพอดอยากขาดแคลนทรัพย์สินนี่หรือ!”

เว่ยมีอิงเอ่ยเร็วไม่เว้นช่องว่างให้อีกฝ่ายโต้เถียง แน่ใจแล้วว่าคนบ้านนั้นเร่งรีบหานักพรตมาใส่ร้ายเว่ยซู่ชานแค่ไหน เจ้าหมอนี้ก็คงจะแอบยืมกริมหัวเราะในใจว่า

“วันนี้ข้าโชคดีแล้ว จะได้รับทรัพย์สินจากการปราบปีศาจ โง่เขลาลิ้นดี”

ไม่ผิดจากคำพูดของเว่ยมีอิง สายตาของทุกคนมองไปที่นักพรต ต่างแอบเห็นด้วยในใจว่านี่อาจจะเป็นแค่พวกต้มตุ๋นตามตลาดท้ายตรอก

เว่ยมีอิงหอบหายใจ สองขาที่อยู่ภายใต้กระโปรงยาวลั่นพับๆ หากไม่ได้นั่งเก้าอี้คงจะล้มพับไปต่อหน้าคนพวกนี้แน่ สายตาของหญิงสาวคนนั้นแว่บมอง

เธอแล้วตั้งทำอะไรจะพูดเรื่องไม่ดีอีก จึงต้องรีบสกัดไว้ “ข้าบาทเจ็บหนักขนาดนี้ต้องมาพูดล้างมลทินให้ตัวเอง ไม่ตายอีกรอบก็นับว่าสวรรค์เมตตา”

“ข้าจะปราบปีศาจ... มันเริ่มอ่อนแรงแล้ว” นักพรตปลอมหันไปมองหญิงสาวที่อยู่ด้านหลัง ตอนนี้น้ำสีหน้าของพวกนางแสดงความจริงใจอย่างชัดเจน หญิงวัยกลางคนหน้าบึ้ง พูดเพิ่มพ้ำแล้วเดินออกไป ทั้งให้หญิงสาวคนงามยืนรับมือต่อ

“คนป่วยไม่ได้รับการรักษาจะให้แข็งแรงเหมือนพวกเจ้าก็คงจะเป็นปีศาจมาสิงจริงๆ แล้ว” พูดใส่ร้ายมาก็กล่าวแก่ไป “ลนลานมากไปจะคิดวิธีปราบปีศาจไม่ออกนะท่านนักพรต” นางเอ่ยเข้าพลางเหยียดยิ้มแค้นหัวเราะเบาๆ ใช้เรียวแรงไปนิดเดียวแต่กลับเหนื่อยหอบราวกับวิ่งไกลสิบสี่

“เจ้าใส่หัวไปได้แล้ว!” หญิงสาวหน้าเสีย ตวาดใส่ นักพรตปลอมที่หน้าหงาย อ้าปากค้าง แสดงอาการร้อนตัวชัดเจนไม่ต้องให้บอกอีกว่าเป็นพวกต้มตุ๋นหรือนักพรต

“ข้าปราบปีศาจได้” นักพรตปลอมอ้วนอวน ยังคงดื้อรั้นจะแสดงฝีมือปราบปีศาจ ทั้งที่ทุกคนตาสว่างหมดแล้วด้วยคำพูดของเวย์มีอิง เมื่อไล่แล้วไม่ยอมไปก็ต้องเรียกบ่าวชายสองคนให้เข้ามาลากตัว

ความวุ่นวายลดไปที่ละด้าน ใครบางคนก็ก่อเรื่องก็ตั้งทำอะไรจะเดินหนีไปเจียบๆ เวย์มีอิงไม่ยอมปล่อยให้ลอยนวล อย่างน้อยก็ควรทำสิ่งที่ถูกก่อน “วิญญาณคงไม่มีในตัวเจ้าเลยสินะ ถึงทำให้ชื่อเสียงผู้อื่นเสียหายแล้วเดินหนีไปหน้าตาเฉยได้ แทนที่จะรับหาหมอมารักษาเพื่อชดเชยความผิด”

“เช่นนั้นสามเณรของเจ้าก็คงไม่ต่างจากข้าสักเท่าไร เจ้าควรไปเรียกร้องจากเขาถึงจะสมควรมากกว่า”

เวย์มีอิงมองตามสายตาของหญิงสาวที่เคลื่อนไปยังชายหนุ่ม ซึ่งเขายังยืนอยู่ในหมุมมืดเจียบๆ เช่นเดิม เธอก็เข้าใจทันทีว่าอีกฝ่ายหมายถึงใคร... ที่แท้ก็เป็นเขา!

“หากเจ้าจะเอาการกระทำเช่นเดรัจฉานของผู้อื่นมาตั้งคำถาม ตัวเจ้าคงจะไม่ต่างกัน ไปเถอะ ข้าเข้าใจในกมลสันดานเจ้าแล้ว” เวย์มีอิงยิ้มเย็น ริมฝีปากแห้งแตกมีเลือดซึมเพิ่มความน่าสะพรึง ทำให้เหล่าสาวใช้ที่คอยมองต่างหดคอดด้วยความกลัว เธอไม่ได้สนใจท่าทีของคนเหล่านั้น ทว่าสนใจเรื่องตรงหน้า

มากกว่า ก่อนจะผายมือเชิญไปทางประตู หญิงงามนิ่วหน้า โกรธจนตัวสั่นเต็ม ทั้งสองคล้ายมีกระแสไฟแปลบปลานใส่กันจนอีกฝ่ายยอมถอย สะบัดหน้าเดินออกไป ส่วนคนอื่นๆ ที่แอบมองก็ไม่มีใครกล้าอยู่ต่ออีก ที่นี้ก็เหลือเพียงเธอกับ 'สามี'

“หย่าหรือไม่” เว่ยมีอิงเสียงแหบยามเอ่ยอย่างไม่อ้อมค้อม ทั้งตัวหนักอึ้ง เหมือนมีหินมากดทับ ผืนสนทนาเรื่องสำคัญ

ในที่สุดร่างสูงก็ออกมาจากมุมมืดที่แฝงตัวเงียบๆ เขาเดินมายืนตรงหน้า หญิงสาว แล้วย่อตัวให้สายตาอยู่ระดับเดียวกับนาง

เมื่ออยู่ใกล้ดวงตาคม เธอก็เห็นความลุ่มลึกซับซ้อนชัดเจนราวกับหลุมดำ ที่ดูคนให้จมหาย แวตารากับจะมองความจริงทุกอย่างออกนั้นทำให้เว่ยมีอิง ไม่ยอมหลบสายตาเฉยพิรุณ

“ข้าไม่หย่า” สั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความ

“เดี๋ยว!” เห็นเขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วจะหันหลังไปอีกคน เว่ยมีอิง ก็รีบคว้าข้อมือเขาไว้ แต่กลับคว้าได้เพียงอากาศ “ไม่หย่าก็ไปตามหมอมารักษา ข้าก่อน”

สายตาเว่ยมีอิงพราวเลื่อน ตอนนี้จะคิดถึงชีวิตน้อยๆ ก่อน เรื่องหย่าไว้ทีหลังแล้วกัน เมื่อถึงขีดสุดที่จะควบคุมได้อีกก็เหมือนมีหุ่นยนต์อยู่เต็มหัว ร่าง โจนเงไปมา เรียวแรงถูกสับหายไป สติสัมปชัญญะจมดิ่งอยู่ในความมืด

กู่เหยียนเส้นหรือดวงตาคนที่ไร้ความแยแสมองร่างเล็กบางของเว่ยซูชาน ซึ่งทั้งตัวไปด้านข้างแล้วล้มลงกับพื้นแน่นิ่งไป เขาสับเท้าเข้าไปใกล้ ครุ่นคิดถึงคำพูดก่อนหน้านี้

“หย่า?” สมองคงพื้นเพือนไปแล้ว การหย่าไม่ได้มีอิสระ แต่จะนำนางเข้าสู่ห้องหญิงงาม!

เสียงเรียกเร่งเร้าของสตรีทะลุเข้ามาในห้วงอันว่างเปล่า เว่ยมีอิงรู้ลึก

ปวดตบๆ รวากับถูกคืบเหล็กหนีบสมองแน่นจนต้องขมวดคิ้ว สิ่งที่ไม่อยากสัมผัส
เริ่มประดังประเดเข้ามาเหมือนน้ำหลาก ทราบดีว่าการแสดงอาการเล็กน้อยผ่าน
สีหน้านั้น ทำให้มือสั่นกลับยิ่งเพิ่มแรงเขย่าจนสิ้นสะเทือนไปทั้งร่าง

เว่ยมีอิงอยากตะโกนบอกเหลือเกินว่าให้หยุดทำแบบนั้นสักที ก่อนที่นาง
จะบอบช้ำจนกระอักโลหิตตายก่อนตื่น แต่รู้ดีว่าปากที่หนักของตนทำแบบนั้น
ไม่ได้ในเวลานี้ นางจึงต้องพยายามลืมหืมตาขึ้นมาช้าๆ

“ตื่นๆ รีบลุกขึ้นไปล้างหน้าแต่งตัว แล้วไปที่เรือนหลงเดี่ยวนี้!”

ภาพใบหน้าของคนที่อยู่เหนือร่างไม่แจ่มชัด สติสัมปชัญญะที่ยังล่องลอย
ต้องพบกับความงุนงง นางยังไม่ทันที่จะได้ทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ก็ต้องมา
พิจารณาคำพูดของหญิงผู้นี้

“ลุกขึ้น!” น้ำเสียงเริ่มทวีความไม่พอใจ เมื่อเห็นสีหน้าที่มึนของอีกฝ่าย
นางจึงใช้วิธียื่นมือออกไปจุดกระซวกตึงให้คนตรงหน้าลุกขึ้นจากเตียง

นี่ช่างโหดร้ายสำหรับคนที่เพิ่งผ่านความเป็นความตายมาเหลือเกิน

ร่างกายไร้กำลังจะต่อต้านต้องไปตามแรงดึงมหาศาลของหญิงวัยกลางคน
อย่างไม่อาจเลี่ยง เว่ยมีอิงเริ่มโมโหกับการกระทำอันป่าเถื่อนของอีกฝ่าย ชั่วขณะ
นั้นลืมหืมไปเสียสนิทว่าตนย้อนเวลามาอยู่ในยุคโบราณที่นำปวดหัว เว่ยมีอิงสลัดตัว

พ้นแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงนอนอีกครั้ง เสียงที่เปล่งออกมาฟังดูอ่อนแรง “คุณ... ท่านเป็นใคร”

“อ้อๆ นี่เจ้าคิดจะใช้แผนนี้กับข้าหรือ ข้าเป็นแม่เจ้านะ ทำไมจะไม่รู้สันดานของเจ้า”

‘แม่?’ เว่ยมีอิงหลับตาลง หัวใจสั่นไหว สูดลมหายใจ เอยเสียงเนิบๆ โดยที่ยังไม่ลืมตา “ช่วยพุงข้าที”

ซุนเหนียงที่กำลังอ้าปากจะตำหนิบุตรสาวหยุดชะงัก เห็นความอ่อนล้าของอีกฝ่ายแล้วนางก็ถอนหายใจ ก่อนจะยื่นมือไปช่วยประคองพาเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้งซึ่งอยู่ห่างจากเตียงแค่ห้าก้าว

เว่ยมีอิงนั่งทับสันเท้าบนเบาะนั่ง ได้โอกาสส่องสภาพตนหลังตื่นในคันฉ่องว่าเลวร้ายเพียงใดบ้าง ใบหน้าที่ยังอ่อนเยาว์นั้นมียรอยขีดหนาบางหลงเหลืออยู่ รอยขีดแดงม่วงอมเขียวก็จางลงมาก ไม่ได้แฉะแต่ก็ไม่ได้ดี

ความจริงปรากฏแจ่มชัด เว่ยมีอิงมองหญิงวัยกลางคนผ่านคันฉ่องอย่างพิจารณา เห็นอีกฝ่ายกำลังตั้งใจแกะผ้าพันแผลที่ศีรษะออกให้ แล้วเลือกเครื่องประดับในชั้นไม้ที่มีลวดลายดอกโบตั๋น “ข้าแต่งงานกับเขาได้อย่างไร”

“เลอะเลือนไปแล้วจริงๆ” ถ้อยคำเย็นชาที่แสดงความไม่พอใจชัดของซุนเหนียงยิ่งสร้างความท่างเห็น สัมผัสไม่ได้ถึงสายสัมพันธ์แม่ลูกที่ควรมี “เป็นเจ้าที่อยากแต่งงานกับเขาจนหน้ามืดตามัว วางแผนสารพัดให้บิดาช่วย พอได้แต่งงานใจแล้วก็นำเวหนาที่ถูกทิ้ง ต่อให้เจ้าจะเรียกร้องความสนใจอย่างไร เขาก็ไม่เหลียวมองแม้แต่หางตา”

‘อยากแต่งงานกับคนที่เย็นชา แล้วก็มีครึ่งหน้าเสียโฉมแบบนี้?’ สองคิ้วขมวดแทบจะพันกัน เว่ยมีอิงไม่เข้าใจเรื่องราวของสตรีที่ชื่อเว่ยซู่ชานเลย ความเย็นชาของสามีนางก็เห็นมาแล้ว ไม่ผิดอย่างที่มารดากล่าว ในเมื่อเขาไม่ชอบ แล้ววันนั้นจะมาช่วยนางทำไม หญิงสาวตั้งคำถามด้วยความสงสัยไปเรื่อยและเชื่อมโยงกันทีละนิด มีเพียงเรื่องเดียวที่ทำให้นางโล่งใจคือยังไม่ได้ร่วมหอกับสามี

ในยุคที่ไม่มีอยู่ในประวัติศาสตร์ รัชสมัยชิวเทียนซึ่งปกครองด้วยระบอบเผด็จการ มนุษย์ไม่มีสิทธิ์เท่าเทียม บารุ่เป็นดั่งเทพเจ้า สตรีเป็นบ่าวรับใช้และคอยตั้งครมร์ ยิ่งสตรีออกเรือนแล้วถูกหย่าจะถูกส่งไปอยู่ในช่องหญิงงามที่ลำบาก

แสนเชิญยิ่งกว่าตนรททั้งเป็น

แค่ขนบธรรมเนียมและกฎข้อบังคับของยุคนี้ก็ยิ่งกว่าเรื่องสยองสองบรรทัดแล้ว เว่ยมีอิงชนลูกซันไปทั้งตัว แอบร้องว่าแยะแล้วในใจ คิดถึงเหตุการณ์ที่ขอหย่าอย่างห้าวหาญ “แต่ก่อนหน้านี้ข้าขอหย่ากับเขา”

“จริงหรือ!” ซุนเหินยงตกใจ ยกมือขึ้นทาบอก ในใจพลันสับสนไม่อยากจะเชื่อ

“แต่เขาไม่หย่า” น้ำเสียงนี้เต็มไปด้วยความเสียดยามมากกว่าจะยินดีที่คนรักไม่ยอมหย่า

“แผนการเจ้าใช้หรือไม่” พอได้ยินว่าไม่มีการหย่าเกิดขึ้น ซุนเหินยงก็พรัมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก แล้วยกยัมหยอกล้อเกมขึ้นชม นับว่าบุตรสาวช่างหาวิธีเรียกร้องความสนใจได้ดีนัก

เว่ยมีอิงถอนหายใจแผ่ว เมื่อขอหย่าไม่สำเร็จ มารดากลับมองว่าเป็นแผนการ หากแสดงความห่วงใยที่บุตรสาวต้องมีชะตากรรมลำบากหลังถูกหย่าคงจะน่าประทับใจกว่านี้

ซุนเหินยงสาธยายให้บุตรสาวด้วยหัวใจไม่เสร็จพอดี ม้วนผมอย่างคล่องแคล่ว เทน้ำมันละหุ่งลงบนฝ่ามือเล็กน้อย ใช้ปลายนิ้วจุ่มน้ำมัน เคลื่อนมาแตะทุกจุดบนผิวน้ำเว่ยซู่ซัน แล้วเกลี่ยให้ทั่วพร้อมบ่นเบาๆ

“แบ่งผัดหน้านี้อามาจากอะไรหรือ มีราคาเท่าไร” หญิงสาวรู้สึกสนใจกับเครื่องประทีนผิวในยุคโบราณ ทันทีที่ได้เห็นตลับไม้วาดลายนกคาบผลท้อในมือซุนเหินยง

“แบ่งหยู پایเซ่อสกัดจากแบ่งข้าวผสมผงไข่มุก ราคาหนึ่งตำลึง”

“...” เว่ยมีอิงนั่งหน้านิ้วคิ้วมวดเหมือนจะไม่เข้าใจสักนิด

“เฮอะ! นืออย่างไรงี้บอกกว่าให้ตั้งใจเรียนตอนที่บิดาของเจ้ายังหนุ่มเท...”

หากไม่เห็นว่าเป็นหน้ามีรอยขี้มากเกินจะปกปิดอยู่แล้ว ซุนเหินยงก็คงจะตีดนิ้วใส่หน้าผากบุตรสาวเพื่อระบายความหงุดหงิดให้รู้แล้วรู้รอด เมื่อเห็นสีหน้าโง่ทึมที่นั่น ลำบากให้นางต้องอธิบายอีก

เว่ยมีอิงได้แต่นั่งฟังอย่างตั้งใจ

เพียงไม่นานก็ได้ยลคุณภาพของเครื่องประทีนผิวที่น่าทึ่ง เพราะการลง

น้ำมันละหุ่งบำรุงผิวก่อน แป้งหยาบยัดเชือกที่ลงตามจิ้งจิดผิวได้ดี ปกปิดรอยแผล
พอกฆ่าได้เกินคาด ทั้งให้ความรู้สึกบางเบา ขาวผ่องกระจ่างเปล่งประกายดูไข่มุก
ยิ่งเมื่อได้ลงผงจุฬาที่แก้ให้แดงระเรื่อมีสุขภาพดี เขียนคิ้วให้เด่นชัด นางก็กลายเป็น
สาวน้อยงดงามน่ารักขึ้นมาทันที เว่ยมีองค์คิดว่าจะถูกโปะแป้งหนาเหมือนเนื้อที่
ซุบแป้งพร้อมทอดเสียแล้ว โชคดีที่ซุนเหนียงยังเมตตา

“ตอนข้าตื่นขึ้นมาจากโลงไม้ท่านอยู่ที่ใด” เว่ยมีองค์จำได้ดี วันที่ตื่นขึ้นมา
จากโลงไม้ไม่มีมารดาของเว่ยซู่ชานอยู่ที่นั่น บุตรสาวเสียชีวิตทั้งคน มารดากลับ
หายตัวไป คนที่ควรช่วยเว่ยซู่ชานออกจากโลงไม้ควรเป็นมารดาสิ

มือที่กำลังจะเสียบปืนเงินตรงมวยผมให้บุตรสาวซงกั๋ง ซุนเหนียงทำ
ท่าเล็กน้อย ไบหน้าที่ผัดแป้งขาวไว้หน้าอกจะดูสีหน้ากำลังคิดหาคำตอบดีๆ มา
แก้ตัว น่าเสียดายที่ในสมองเหมือนชั้นหนังสือที่ว่างเปล่า หญิงวัยกลางคนซึ่งเรียก
ตนว่ามารดาจึงเปลี่ยนบทเป็นตัดพ้อน้อยใจกลับกลืนแทน

“ข้าทำใจไม่ได้ จึงเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง สาวใช้มารายงานว่าเหยียนลิ้นพา
เจ้ากลับมา ก็รีบมาดูด้วยความเป็นห่วงตลอดหลายวัน ความดีของแม่คนนั้น
เกิดขึ้นยามเจ้าไร้สติ จึงไม่มีความชอบให้เจ้าซาบซึ้ง”

“ทำไมต้องไปที่เรือนหลง” เว่ยมีองค์เหลือบตามองบน เบื่อหน่ายเมื่ออีกฝ่าย
ดูเหมือนไม่จริงใจ

“ท่านประมุขถามไถ่อาการเจ้าด้วยความเป็นห่วง นี่เป็นโอกาสดีในการ
ประจบเอาใจ” ซุนเหนียงมีสีหน้าดีขึ้นทันตา

“ข้าอยากรู้เรื่องราวของท่านประมุข แล้วทำไมข้าต้องประจบด้วยเจ้าคะ”

“เป็นวันที่เจ้าถามด้วยสีหน้าโง่เขลาหลายเรื่องเหลือเกิน” ซุนเหนียงรำคาญ
ที่ถูกรบกวนมากกว่าจะเอะใจ

“ท่านตอบด้วยความเฉลียวฉลาดจน... ข้าชื่นชอบ จึงมากด้วยคำถาม ท่าน
แม่อย่าเพ่งรำคาญข้าเลยเจ้าคะ” ด้วยบุคลิกของซุนเหนียงที่ไม่ได้ซับซ้อน เว่ย-
มีองค์จึงประจบด้วยคำเยินยอ

“แปลกเกินคน! แต่ที่เจ้าพูดมาก็มีเหตุผล... ท่านประมุขผู้ท่านะเป็นเจ้าของ
กิจการเครื่องปั้นดินเผาที่ร่ำรวย เขาเคยเป็นขุนนางเก่ามาก่อน จนเมื่อสิบปีก่อน
หันมาจับงานด้านเครื่องปั้นดินเผา มีภรรยาสามคน กู้อ่าวทางเป็นบุตรคนโตที่

เกิดจากสูญหีนใหญ่ อีเหนียงใหญ่มีบุตรหนึ่งคนชื่อกูเซินสี่เป็นบุตรคนรอง ส่วนบุตรชายของอีเหนียงรองก็มีกูเหยียนเส้นสามมีเจ้ากับกูกังฟู การเอาใจทำนประมุขจะทำให้ชีวิตที่อยู่ในตระกูลไม่ลำบาก”

“ถ้าข้าอยากจะหย่า พ่อสามีก็น่าจะช่วยข้าได้ใช่ไหม” เว่ยมีอิงต้องการอิสระ แม้ต้องกลายเป็นหญิงม่ายก็ยังดีกว่าผู้ติดกับชายที่ยกตนเป็นใหญ่มากภรรยา คิดแล้วนำเวหนาดตนเองที่โซคร้ายมาอยู่ในกลียุคที่มีกฎบ้าๆ บอๆ ไม่เหลือสิทธิ์ให้หญิงสาวที่ถูกหย่าแบบนี้

ตัดภาพอันโหดร้ายหลังถูกหย่าเสมือนมันไม่มี สตรีพึ่งพาตนเองได้ เว่ยมีอิงสาบานด้วยความมุ่งมั่นในใจ จนถ่ายทอดผ่านสีหน้าที่หึงหะง ซึ่งระคายสายตาขุนเหนียงยิ่งนัก นางจึงเฝ้าบุตรสาวด้วยความโมโหทันที

“โง่! เจ้าจะอยู่เป็นที่หนึ่งอย่างสุขสบายในตระกูลหรือไปตกนรกทั้งเป็นที่มาด้วยบุญบาปเถื่อนเล่า”

เสียงแหลมของขุนเหนียงเหมือนกรรไกรคมกริบที่ตัดภาพฝันอันสวยงามในความคิดเว่ยมีอิงทิ้ง นางลอบพิมพ์ด้วยความแค้นเคืองเบาๆ แต่ก็ยังไม่เข้าหูขุนเหนียง “อย่ารู้เสียจริงว่าผู้ชายหน้าไหนตั้งกฎนี้”

“เจ้าจะถามหาบรรพชนฮ่องเต้ไปเพื่ออะไร” ขุนเหนียงตอกกลับเสียงหัวเราะ เรื่องที่ว่าใครเป็นคนออกกฎให้สตรีหย่าแล้วถูกส่งเข้าช่องหญิงงามนั้น ไม่มีสตรีใดในแว่นแคว้นนี้อายากรู้แม้แต่คนเดียว พวกนางล้วนคิดหาวิธีให้อยู่รอดโดยไม่ต้องถูกสามีหย่ามากกว่า

“พวกเรารีบไปหาท่านประมุขเถอะเจ้าคะ”

“ฮึ!” ขุนเหนียงแค้นเสียงประชิดประชันขึ้นจนผูก

แค่กฎหมายข้อเดียวของยุคนี้ก็ทำให้สมองราวกับถูกหินทุบจนปวดไปหมดแล้ว เว่ยมีอิงมองขุนเหนียงที่เหมือนยังเคืองไม่หายที่บุตรสาวคิดทำเรื่องโง่เขลา จึงได้เบือนหน้าที่ผัดแบ่งหน้าไปทางอื่นคล้ายแสร้งนอน

หากเป็นเว่ยซู่ชานตัวจริงเห็นเช่นนี้ย่อมเดือดเนื้อร้อนใจจนนั่งไม่ติด ต้องรีบกล่าวขอภัย ทว่าเมื่อจิตวิญญานในร่างเปลี่ยนไป เว่ยมีอิงไม่ได้รู้สึกผูกพัน จึงวางท่าที่เพิกเฉยอย่างสบายอารมณ์ จนขุนเหนียงเป็นฝ่ายคลายบ่วงอารมณ์เดือดเสียเอง แล้วลากบุตรสาวไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่

“นายหญิงเจ้าคะ!” ความเงียบพลันถูกรบกวน คลื่นความตึงเครียดตามมาเป็นขบวนเมื่อโยวหงรายงานเรื่องด่วน

“คุณชายเว่ยตี้ถูกคุณชายสี่รังแกอีกแล้วเจ้าคะ” โยวหงลนลาน เหนื่อยหอบหายใจ ทั้งตัวที่โชกเหงื่อสั่นเทาด้วยความกลัว สีหน้าและท่าทางสื่อถึงความห่วงใยที่มีต่อเว่ยตี้มากล้น ขณะนี้นางทั้งเขาไว้ให้เผชิญกับอันตรายเพียงลำพัง

“เว่ยตี้?” มีคนชื่อเหมือนน้องชายของตน ใจเว่ยมีอิงย่อมสั่นไหว

“คุณชายสี่แค่ชอบเล่นสนุกกับเสี่ยวตี้ เจ้าคิดในแง่ร้ายอีกแล้วนะโยวหง”

เว่ยมีอิงคาดตาซุนเหิงยงได้ยินแล้วต้องตกใจจนรีบกระโดดออกไปทันที แต่หากกลับคิดผิด เมื่อได้ยินประโยคที่ปิดความช่วยเหลือด้วยท่าที่ไม่แยแส นางต้องมองซ้ำอีกครั้งให้เข้าใจใหม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างซุนเหิงยงกับเว่ยตี้ นั้นเป็นไปในรูปแบบของแม่ลูกหรือญาติ

“นายหญิง” น้ำเสียงแหบแห้งแผ่วเบา เหมือนถูกคำพูดของซุนเหิงยงอัดเข้าที่ทรวงอกด้วยหมัดใหญ่จนจุกแน่น

ความหวังที่เต็มไปด้วยความรื้อรันท่วงโยวหงไม่ต่างจากหิมะที่ถูกปั่น เพียงพริบตาทีทลายได้อย่างง่ายดาย สองขาอ่อนล้าแทบจะทรุดลงกับพื้น ดวงตาเลียวเลิกคู้้นคล้ายจะมีถ้อยคำอ่อนหวานนับร้อยที่มาพร้อมน้ำตาปริ่ม เว่ยมีอิงรู้สึกได้ชัดเจนว่าโยวหงรักเว่ยตี้มาก

“เสี่ยวตี้อยู่ที่ไหน พาฉัน... พาเข้าไป” ไม่รู้เรื่องราวเป็นอย่างไร แต่เว่ยมีอิงไม่อาจวางเฉยได้

“น้องเจ้าจะสบายดี กู๋กิงฟูเป็นบุตรชายคนเล็กที่ท่านประมุขโปรดปรานมาก อย่าได้ไปขัดใจเขาเชียว” ซุนเหิงยงคว้าข้อศอกเว่ยมีอิงไว้ นิ้วมือจิกผ่านเนื้อผ้า เป็นการเตือนไม่ให้เว่ยมีอิงเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องเล็กน้อยจนบานปลาย อีกอย่าง... เด็กๆ เล่นสนุกตามประสา โยวต้องไปเตือนเนื้อร้อนใจตามสาวใช้คนนี้

“ท่านแม่อย่างกังวลเลย ข้าแค่อยากเห็นการเล่นสนุกของเด็กชายเจ้าคะ” จากสีหน้าท่าทางของโยวหงคงไม่ใช่การรังแกธรรมดา แล้วใช้คำว่า ‘เล่นสนุก’ มาแก้ต่างได้ ยิ่งได้ยินซุนเหิงยงเอ่ยชัดว่าเว่ยตี้คือน้องชายของเว่ยซู่ชาน นางก็ไม่อาจรั้งรออยู่ตรงนี้นั้นต้องทนเห็นสภาพบาดเจ็บสาหัสของน้องชายในภายหลังได้ เว่ยมีอิงยิ้มบาง ดึงมือซุนเหิงยงออก แม้อีกฝ่ายจะไม่ยอมปล่อยจนเกิด

การยื้อยุดที่ยากจะสังเกต เล็บของขุนเหียงขูดผ่านเนื้อผ้าสร้างความเจ็บแปลบเพียงเล็กน้อย แต่ไม่อาจเปลี่ยนสีหน้านางได้

“เจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างข้าฉลาดมากพอจะอ่านความคิดเจ้าได้ปรุปรัง”

“ท่านปล่อยให้เว่ยตี้เผชิญกับความหวาดกลัวเพียงลำพัง อย่าได้เอาความฉลาดที่ซ่อนความซื่อสัตย์มากล่าวอ้างให้ดูน่าเกรงขามเลย” คนฉลาดที่ซ่อนตัวแล้วปกป้องแค่ตัวเองแบบนี้ ทั้งน่าสมเพชและน่ารังเกียจเกินจะบรรยายได้

“พาข้าไปหาเว่ยตี้” เว่ยตี้เองคว้าข้อมือโยวหงที่กำลังยืนตกตะลึงทำอะไรไม่ถูกอยู่ด้านหน้า ตอนนั้นเรื่องสำคัญไม่ใช่ต้องมารับมือกับความโกรธของขุนเหียง

“เจ้าคะ” ความรู้สึกดีใจเปล่งแสงเจิดจ้าจากดวงตาของโยวหง ก่อนความประหลาดใจจะตามมาสมทบ ในความทรงจำเก่า เว่ยซูหยินไม่ได้ใส่ใจมากเช่นนั้น

ขุนเหียงตัวลั่นเทาราวกับมีหอกแหลมแทงใจอย่างไร้ความปราณี ลูกไฟโทสะก่อตัวปะทุเดือดขึ้นมาจากหน้าผากเธอได้ทั้งหลัง แล้วก็ต้องยืนอ้าปากค้างตาไม่กะพริบ เมื่อทั้งเว่ยตี้และโยวหงหายลับไปจากสายตา

“ข้าอยากจะรู้จริงๆ ว่า... ระหว่างเจ้ากับหวงไต้วใครจะชนะ”

ใต้แสงอาทิตย์อันอบอุ่น สายลมในฤดูร้อนพัดผ่าน ใบไม้ต้นหญ้าพลิ้วไหวสร้างเงาอ่อนช้อยบนพื้นกระเบื้องหินตรงทางเดินให้ร่มรื่น บรรดาเด็กชายวัยไล่เลี่ยกันกำลังจับกลุ่มล้อมรอบเด็กชายตัวน้อยวัยเจ็ดขวบที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็น

“ข้าไม่เล่น” ผู้ที่ตกเป็นเบี้ยล่างในขณะนี้คือเว่ยตี้ ด้วยความกลัวสองมือเล็กสั่นเทาทำได้เพียงจับล้อเก้าอี้ไว้แน่น เมื่อถูกังฟูที่ยืนอยู่ด้านหลังพยายามดันด้วยความฮึกเหิมให้เก้าอี้เคลื่อนไป

ทั้งที่รู้ว่าเว่ยตี้พยายามใช้แรงแขนยับยั้งไว้จนล้อไม่แทบไม่ขยับ ยิ่งท้าทายให้ถูกังฟูอยากจะทำอะไร ซึ่งยากกว่าที่ใจคิด ด้วยเว่ยตี้ที่ใช้กำลังแขนและสองมือจับล้อเพื่อให้เคลื่อนที่อยู่ตลอดย่อมมีเรี่ยวแรงมากกว่า

“ดูย ซี้ซลาด!” เพราะอยู่ท่ามกลางสายตาของเด็กชายวัยไล่เลี่ยกันอีกสี่ห้าคน ถูกังฟูเริ่มรู้สึกอับอายที่ตนไม่สามารถผลักให้เว่ยตี้ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็นลื่นไหลไปตามทางได้เสียที จึงได้ระบายความโกรธโดยการถ่มน้ำลายใส่เว่ยตี้

เขาเป็นบุตรชายคนเล็กที่บิดามารดาเอาอกเอาใจ มีชีวิตสุขสบาย จึงโอหังและเต็มไปด้วยความเกียจคร้าน สองแขนเล็กที่ไม่เคยทำงานหนัก มีอาจเทียบ กับเวรตีที่อ่อนแอหาพิการนั่งแต่เก้าอี้ลือเซ็นได้

เวรตียืนกรานคำเดิม ทั้งยังไม่ยอมปล่อยมืออย่างเด็ดขาด แม้บนแก้มจะเปรอะน้ำลายของกูกังฟู ดวงตากกลมโตที่มีน้ำตาเคลือบอีกชั้นจนในสักระหว่างราวกับ ผิวหน้าแดงแหวดร้อนไม่อ่อนช้อ

“ปล่อยมือ พวกเจ้ายืนเฉยอยู่ทำไม รีบมาช่วยข้า” ความอยากเอาชนะ กลบความอายไปหมดสิ้น กูกังฟูปล่อยมือแล้วกำหมัดทุบลงบนมือของเวรตีซ้ำๆ เด็กชายคนอื่นๆ เห็นความอาจหาญที่ยืมโหดจากกูกังฟูก็เริ่มมีความกล้าผสม ความสนุกขึ้นมาบ้าง ช่วยกันรื้อหมัดทุบมือเวรตีให้เจ็บจนต้องปล่อย

เวรตีก็ถ่มฝปากเอ่ยคำเดิมด้วยเสียงที่เริ่มจะลั่นเครือแต่หนักแน่น หยาด น้ำเอ่อขอบตาพร้อมจะไหลผ่านแก้ม กระนั้นมือน้อยจับลือแน่น แม้จะเจ็บระบมไปหมด แต่ก็ยึดสู้ด้วยความเข้มแข็ง

“เพราะข้าพิการใช้หรือไม่ พี่ใหญ่ถึงอายุที่จะปกป้องข้า”

“ห้ามเจ้าตั้งคำถามแบบนี้อีก เชื่อเถอะว่าคำตอบจากข้าไม่น่าฟัง”

เขาเหลือตัวคนเดียว ตั้งแต่เริ่มตั้งคำถามนำตลกกับมารดาและพี่สาว เขาก็พบคำตอบเดียวคือการต้องอยู่รอดด้วยการปกป้องตัวเอง เวรตีจึงไม่ยอมถอย หากไม่สิ้นกำลังอย่างแท้จริง

ในยุคที่บุรุษเป็นใหญ่ บุตรชายคือพรอันประเสริฐที่สวรรค์ประทานแก่ครอบครัว ร่างกายที่อ่อนแอและสองขาที่พิการของเวรตีกลายเป็นความอัปยศของตระกูล โชคชะตาจึงให้ตกสู่การเป็นเบี้ยล่างคนอื่นเสมอ

ทางด้านเวรตีมือถึงกับโยวหงที่วิ่งมาจนเหนื่อยหอบแข่งขาลัน หัวใจแทบจะ หล่นไปอยู่ที่ปลายเท้าเมื่อเห็นเวรตีกำลังถูกเด็กชายช่วยกันทำร้ายร่างกายเพื่อให้ ปล่อยมือจากลือเซ็น

ระหว่างทางโยวหงก็เล่าเรื่องแบบรวบรัดให้ฟัง เวรตีจึงรู้ทันทีที่เห็นว่า เด็กคนไหนคือเวรตี ภาพนั้นดึงดูดความสนใจไปหมดสิ้น เร็วแรงที่ไม่รู้ว่าชุดมาจากมุมไหนของร่างกายพาสองเท้าวิ่งแบบลืมความเจ็บป่วย นางนำไปก่อนโดยไม่ คิดลังเล

หนึ่งแรงหรือจะสู้อีกห้า แก้อีลื้อเซ็นถูกผลักให้ไหลไปตามทางด้านหน้า
ยากที่สองมือเล็กจะหยุดไว้ได้ กระนั้นเวย์ตี้ก็ยังไม่วายมปลอยมือ แม้การ
เคลื่อนไหวของลื้อจะเสียดสีกับฝ่ามือจนเป็นแผลถลอกและเจ็บแสบก็ตาม

“รอยหินไว้หรือยัง” กุ๊กงฟูยิ้มอย่างล่ำพองใจ แล้วหันไปถามบรรดาลูกสมุน
ถึงแผนการที่เตรียมไว้

“เรียบร้อย” หนึ่งในนั้นตอบรับ พวกเขาหัวเราะอย่างผู้มีชัยชนะรอชม
ผลงาน เมื่อลื้อแก้อีลื้อของเวย์ตี้สะกดหินกรวดก้อนเล็กใหญ่มากมายบนทาง

พวกกุ๊กงฟูรอฟังเสียงร้องของเวย์ตี้ที่ยังไม่ได้ยินเสียงที แก้อีลื้อเซ็นไหลไป
ไม่หยุด เว่ยมิ่งพุ่งไปหาเวย์ตี้ด้วยความเร็ว เมื่อเห็นหินกรวดหลากหลายขนาด
ตกไว้ด้านหน้าทางที่แก้อีลื้อเซ็นต้องผ่าน

เวย์ตี้ตื่นตระหนกเมื่อหินกรวดหลายขนาดอยู่ไม่ไกล แก้อีลื้อเซ็นธรรมดา
ผ่านไปไม่ได้ง่ายๆ อย่างแน่นอน ความหวาดกลัวเกิดขึ้นในใจ เด็กน้อยหลับตา
แน่น เตรียมตัวรอรับความเจ็บปวด

“เวย์ตี้!” เสียงเรียกนั้นมาพร้อมกับลมหายใจอุ่นที่ถึกระชั้นด้วยความ
เหนียว

เวย์ตี้รู้สึกถึงแรงต้านเพียงชั่วครู่จากด้านหน้า ซึ่งหยุดแก้อีลื้อเซ็นของเขา
ได้สำเร็จ เขาเงยหน้าขึ้น ใบหน้าของพี่สาวที่แดงก่ำและมีหยดเหงื่อเต็มหน้าเป็น
ภาพแปลกตา สร้างความประหลาดใจให้เขา

“เหตุใดไม่ปล่อยมือ”

เวย์ตี้ฮึดปากเอ่ยได้แค่คำเดียวอย่างแผ่วเบา

เวย์มิ่งดำหนิด้วยความเป็นห่วง คำมือเล็กขึ้นมาดู ฝ่ามืออุ่นเต็มไปด้วย
แผลถลอกเลือดไหลซึม และยังมีเศษไม้เล็กๆ ที่มอซึก ทั้งรอยขี้เขี้ยวม่วงบนหลัง
มือ นางปวดใจจนใบหน้าบึ้งตึง โกรธพวกกุ๊กงฟูที่ทำร้ายกันขนาดนี้

“เจ็บมากหรือไม่” เว่ยมิ่งคงไม่ห่วงโยนน้องชายเวย์ซุชานมาก หากเวย์ตี้
คนนี้ไม่เพียงชื่อเหมือนน้องชายนาง แต่ยังมีใบหน้าเหมือนเวย์ตี้ในวัยเด็กอีกด้วย

“คุณชาย” โยวหงที่ตามมาทันร้องให้สะอื้นขณะสวมกอดเวย์ตี้ใจของนาง
หล่นหายแทบจะหมดสติ

เวย์ตี้เหมือนยังตกอยู่ในวังค์ เขาไม่ได้ตาผาดโผนหรือไม่ ที่พี่สาวมาช่วย

และแสดงความรักความห่วงใยมากเช่นนี้ ในใจเต็มไปด้วยความลับสน ความ
ตื่นตันเอ่อล้นขึ้นมา เด็กน้อยไม่รู้ว่านี้เรียกว่าดีใจหรือไม่

“เว่ยซูชาน! เจ้ากลัมาขัดขวางการเล่นสนุกของข้า” กุ๊กงฟูโบหน้าบิตเบี้ยว
ด้วยโทสะ เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่กล้าช่วยเหลือเว่ยตี้ ร่างเล็กวิ่งเข้ามาพร้อมชี้นิ้ว
ต่อว่ากรกระทำของเว่ยซูชานที่ละเมิดกฎอันร้ายแรงเข้า คำพูดที่ใช้ก็ไร้ความ
เคารพ เต็มไปด้วยความกว้างที่ไม่เข้ากับหน้าตาอันหล่อเหลานั้นเลย

สายตาของเว่ยมีอิงยังอยู่ที่ฝ่ามือของเว่ยตี้ เด็กตัวเล็กแค่นี้ทนต่อความ
เจ็บปวดไม่ร้องลัคำ หัวใจแข็งแกร่งทะนงเกินตัวน่าชื่นชมนัก ช่างแตกต่างจาก
เว่ยตี้ของนางซึ่งมักพึ่งพาพี่สาวเสมอ จนไม่อาจรับมือกับปัญหาใดได้

แวตตาของเว่ยตี้สั่นไหวเมื่อกุ๊กงฟูกล่าวเช่นนั้น ราวกับว่าเขาต้องสูญเสีย
พี่สาวไปแน่นอน ความห่วงใยในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ได้รับครั้งแรกทำให้เขาอยากจะ
ได้รับอีก จึงวาดหวังเหลือเกินว่านางจะยืนอยู่ข้างเขา

โยวหงบอกว่ากุ๊กงฟูเป็นบุตรชายคนเล็กของตระกูลที่ถูกตามใจเสมอ
ทุกคนแทบต้องเชื่อฟังและก้มศีรษะให้ ทั้งหมดที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็ชัดแล้วว่า
เว่ยซูชานเปรียบเสมือนบ่าวรับใช้ที่ต้องทำตามคำสั่ง แม้จะมีศักดิ์เป็นพี่สะใภ้

“คุณชายสี่แข็งแรงและเก่งมากเลยนะเจ้าคะ สามารถชนะคนที่นั่งอยู่บน
เก้าอี้ล้อเข็นได้” เว่ยมีอิงเอ่ยขึ้นชมเพื่อสยบโทสะของกุ๊กงฟู กุ๊กงฟูทำหน้าไม่ถูก
เพราะไม่คาดว่างนางจะเป็นเช่นนี้ จนบรรดาลูกสมุน เว่ยตี้ และโยวหงต่างก็งุนงง

“อี! เรื่องจริง ข้าไม่ปฏิเสธ” กุ๊กงฟูเพิ่งจะตระหนักได้ว่าเป็นคำชมจึงยกมือ
กอดอก เชิดหน้า สองเท้ากางออก มีท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง ลดความน่ารักจน
เหลือเพียงความน่าหมั่นไส้ที่เห็นแล้วอยากจะเบะปากใส่

มีเพียงผู้ใหญ่ที่รับรู้ว่านั่นคือการประชดประชันมิใช่คำชม แต่อย่างไรเด็ก
ก็คือเด็กอยู่วันยังค่ำ ความคิดตรงกับใจ “มิน่าเล่า ถึงมีข่าวลือว่าคุณชายสี่ปีน
ต้นไม้ถึงปลายยอดได้ในเวลาไม่ถึงเค่อ คนแข็งแรงมากเท่านั้นที่จะทำได้ ไม่รู้ว่
วันนี้คุณชายสี่จะแสดงความสามารถอันยอดเยี่ยมนี้ให้ทุกคนมีวาสนาได้ชมหรือไม่”

เด็กที่ล้าพองตนด้วยคำชมเยินยอย่อมง่ายต่อการล่อลวง เว่ยมีอิงรู้สึก
เหมือนเป็นแม่มดในนิทาน ซึ่งไม่มีอะไรให้ต้องรู้สึกอายที่จะสั่งสอนเด็กนิสัย

เสียให้หลายจำว่าการถูกแก้งั้นเป็นอย่างไร

เหล่าลูกสมุนพากันเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง ที่ท่านหัวหน้ากุ่มงูเขียวชาญจนเป็นที่เลื่องลือ เว่ยต๋ึงจงนกว่าใคร ภายในคฤหาสน์ตระกูลกุ่มงูไม่มีใครที่ไม่รู้ว่ากุ่มงูเขียวจกร้านมากแค่ไหน จะเอาเวลานอนไปพิชิตยอดไม้ในเวลาอันรวดเร็วเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อเกินไป

“มีข่าวลือเช่นนั้นตั้งแต่เมื่อใด เจ้าไปได้ยินมาจากที่ไหน”

“คนเก่งย่อมมีชื่อให้พูดถึง พวกเราทุกคนอยากให้คุณชายสี่แสดงความสามารถที่ผู้คนเลื่อมลือหรือไม่” เว่ยมื่ออิงยังคงเอ่ยจะยั้นจะยอเรื่องเดิมจนกว่าจะเห็นกุ่มงูเขียวพยักหน้าตกลง

“คุณชายอย่างข้าไยต้องแสดงให้พวกเจ้าดู” ข่าวลือที่สร้างชื่อเสียงย่อมต้องรับไว้ก่อนว่าตนมีความสามารถจริง แม้จะยังมุ่งหน้าไปแสดงความสามารถนั้นตั้งแต่เมื่อใดก็ตาม กุ่มงูเขียวไม่ยอมเสียหน้า จึงหาคำพูดมาบายเบี่ยงด้วยสีหน้าหยิ่งยโส

“ข่าวลือไม่จริงหรือไม่ ข้าต้องไปแก้ไขให้ถูกต้องเสียแล้ว” เว่ยมื่ออิงยกมือทาบอกด้วยความตกใจ แสดงบทรูปลินไหวได้ทิ่มแทงสายตากุ่มงูเขียว ยิ่งนางบอกว่าจะไปแก้ข่าวลือที่สร้างชื่อเสียงให้เขา คนที่ไม่เคยมีผลงานดีเด่นในชีวิตจึงเดือดดาลขึ้นมา

“เจ้ากล้าหรือ เว่ยชู่ชาน!”

“เช่นนั้นก็แสดงให้ดูโดยเร็วเถิด ทุกคนก็อยากดูใช่หรือไม่” แมวน้อยแยกเขี้ยวเสียน่ากลัว เว่ยมื่ออิงยิ้มขบขัน รีบหาแนวร่วมมาช่วยกระตุ้นให้กุ่มงูเขียวแสดงความสามารถโดยเร็ว

แน่นอนว่าเด็กชายวัยกำลังเรียนรู้อยากเห็นการแสดงที่น่าตื่นตาตื่นใจ เมื่อนางถาม เหล่าลูกสมุนของกุ่มงูเขียวก็พากันมองหน้าเลิ่กลั่ก เหมือนน้ำท่วมปาก ไม่กล้าจะตอบว่าใช่ ได้แต่ส่งสายตาวิงวอนไปที่กุ่มงูเขียวแทน ในใจวาดหวังว่าเขาจะรู้

“พวกเจ้าอยากดูตามที่นางกล่าวจริงหรือไม่” สายตาของเหล่าลูกสมุนพุ่งมาที่เขา ต่อให้เรียนหนังสือไม่พัฒนาแค่ไหน กุ่มงูเขียวยังรู้ถึงความปรารถนาเล็กๆ เหล่านั้นที่เรียกร้องผ่านสายตา

“อ้อ!” ในที่สุดลูกสมุนก็ตอบอย่างพร้อมเพรียง

“พวกเจ้าตั้งตาชมได้เลย” กุ๊กงฟูตบอกพลางกล่าวอย่างหยิ่งโส วางมัต
นำเกรงขามเลียนแบบพี่ชาย ดูเข้มแข็งฮึกเหิมเหมาะสมที่ทุกคนยกเขาเป็นท่าน
หัวหน้า ไม่หวั่นต่อสิ่งใด และยังมีน้ำใจกว้างขวางไม่เก็บงำความสามารถพิเศษไว้
เพียงคนเดียว

หามีใครรู้ไม่ว่าในใจกุ๊กงฟูท่องซ้ำๆ ว่า ‘ไม่ๆ’ เป็นความปรารถนาเล็กๆ ที่
ใช้จิตวิญญาณทั้งหมดส่งไปให้บรรดาลูกสมุนตอบปฏิเสธ แต่เหมือนว่าคำพูดของ
เวย์มีอิงจะมีอำนาจมากเกินจะยับยั้ง เป็นเคราะห์หนาส่งความปรารถนาของเขา
กลับคืนไป ลูกสมุนจึงไม่รู้

“บ่าวจะพาคุณชายไปทำแผลก่อนนะเจ้าคะ” โยวหงเกลี้ยกล่อม

“ไม่โยวหง” เว่ยตี้ส่ายหน้า “กั๊งฟูไม่ยอมป็นต้นไม้แน่ หากเข้าไปจากตรง
นี้ สิ่งที่ใหญ่ต้องการจะไม่สำเร็จ”

“แผลนี้คงจะเจ็บไม่ใช่หน่อยนะเจ้าคะ” ดวงตาของโยวหงพลันแดงก่ำ นาง
ไม่เข้าใจว่าคุณชายหมายถึงสิ่งใด นางสนใจเพียงสิ่งเดียวคือเขา

“ข้าเป็นบุรุษ บาดแผลไกลหัวใจเพียงนี้ทำอะไรข้าไม่ได้หรอก”

เวย์มีอิงประหลาดใจ ทั้งเอ็นดูเว่ยตี้ผู้น้อยคนนึ่งยิ่งนัก ร่างกายที่ไม่สมบูรณ์
ไม่ใช่อุปสรรคในการใช้ชีวิตของเขาเลย อายุยังน้อยแต่มีเป็นผู้ใหญ่เกินตัว

“เว่ยตี้ เว่ยซู่ชาน และพวกเจ้า จงเบิกตากว้างๆ ดูข้า!” เมื่อเลือกต้นไม้อ
ใหญ่ที่เหมาะสมแก่การแสดงความสามารถได้แล้ว กุ๊กงฟูที่ยืนทางขวาเท้าเอวก็ตะโกน
บอกคล้ายกลัวว่าพวกเขาจะพลาดอะไรดีๆ

เวย์มีอิงจับมือเว่ยตี้แล้วกระชับแน่นก่อนปล่อย นางเดินไปหยุดยืนอยู่ใต้
ต้นไม้อใหญ่ด้านหลังกุ๊กงฟู พร้อมกันนั้นเหล่าลูกสมุนก็วิ่งตามมาดูใกล้ๆ ด้วย

เมื่อผู้ชมมากันครบแล้ว กุ๊กงฟูก็ไม่รอช้า ลงมือป็นต้นไม้อด้วยท่าทาง
เชี่ยวชาญ ทั้งที่ความเป็นจริงเขาไม่เคยป็นต้นไม้อเลยด้วยซ้ำ พยายามอยู่พักใหญ่
จนเหงื่อชุ่มแผ่นหลัง ในใจร้องโอดครวญหลายตลบว่า ‘ແ່แล้วๆ’ จึงป็นขึ้นไป
ได้เสียที แม้ทั้งสองมือจะถูกเปลือกไม้หยาบขูดก็ปิดปากเงียบไม่กล้าร้องไห้เสีย
เชิง

“คุณชายสู้ๆ คุณชายสู้เก่งที่สุด ป็นขึ้นไปได้แล้ว” เว่ยมีอิงส่งเสียง
สนับสนุน หวังเป็นแรงผลักดันให้เขาสู้ไม่ถอย ไม่ใช่สิ ให้เขาไม่กล้าถอดใจลงมา

ก่อนจะพิชิตยอดไม้ได้

บรรดาเหล่าสมุนยกมือเกาศีรษะแกรๆ การปีนงอะๆ งะๆ นั้นดูปราดเดียวก็รู้แล้วว่ากูกังฟูปีนต้นไม้ไม่เป็น กระนั้นก็ไม่วายพยายาม เป็นครั้งแรกที่คุณชายผู้เกียจคร้านแสนเอาแต่ใจมุ่งมั่นเกินตัวเช่นนี้ เป็นภาพที่หาชมได้ยากจริงๆ

เวย์ตี้ที่เป็นผู้ชมลั่นหัวเราะจนท้องแข็ง ยิ้มกว้าง ดูเหมือนพี่สาวช่วยคิดบัญชีแทนเขาแล้ว ทำเอากูกังฟูตกที่นั่งลำบาก จะถอยก็กลัวเสียหน้า จะปีนขึ้นไปก็แสนจะทุลักทุเลจนกระทั่งได้รับการทะนุถนอมมาอย่างดี

“คุณชายสี่ปีนต้นไม้ได้ยอดเยี่ยม” เวย์มิ่งเล่นใหญ่เต็มที่ น้ำเสียงก็ออกจะปลื้มปริ่มในบุญของตนที่ได้เห็นกูกังฟูปีนต้นไม้ แคเสียงนางคนเดียวก็ทำให้อูกังฟูที่ยังอยู่กึ่งกลางต้นยอมปีนต่อ ทั้งที่สองขาเมื่อยล้าเริ่มลั่นไม่หยุด

“พี่ใหญ่ ขวาลือนี้ไม่ผิดจากที่ท่านกล่าว ข้าตกตะลึงจนไม่อยากกะพริบตา” เวย์ตี้ร่วมผสมโรงกับพี่สาวอย่างรู้งาน

ในใจกูกังฟูเองโตด้วยความภาคภูมิใจ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าการปีนต้นไม้จะทำให้เวย์ตี้ตะลึงได้ขนาดไม่อยากกะพริบตา ไซ้สิ เขาได้ทำในสิ่งที่เวย์ตี้ทำไม่ได้ น่าอิจฉามากเป็นธรรมดา

แม้บางครั้งมือจะจับกิ่งไม้พลาดจนเกือบจะตกจากต้นไม้ ใจหายวูบ กูกังฟูผู้ไม่ยอมเสียหน้าก็ยังมุ่งมั่นไม่ยอมถอย ฝ่ามือชุ่มน้ำมูกเศษไม้ที่มุดเป็นแผลลลอกเพิ่มมากขึ้น เสื้อผ้าแพรไหมที่ตัดเย็บอย่างประณีตเป็นรอยสกปรกเหม็นอับชุ่มชื้นเหมือนเขาเพิ่งอาบน้ำ ผมเผ้าในกวนหยกหลุดลุ่ยยุ่งเหยิง ไม่รู้ว่าใช้เวลาไปนานเท่าใด แต่ก็ปีนขึ้นมาใกล้ยอดไม้สำเร็จ

เด็กชายก้มลงมองเบื้องล่างด้วยรอยยิ้มภาคภูมิใจระคนจองหอง ประกาศชัยชนะ เวย์มิ่งปรบมือหน้า ทุกคนจึงปรบมือตามแบบงุนงง ก่อนที่ปัญหาใหญ่จะตามมาอีกกระลอกเมื่อกูกังฟูค้นพบว่าลงจากต้นไม้ไม่ได้

“กระโดดลงมา” เป็นวิธีที่นางเสนอ ในสายตาผู้ใหญ่อ่างนาง ต้นไม้นี้ไม่ได้สูงมากขนาดที่ตกลงมาแล้วจะหักเสียหน่อย แคข้อเท้าพลิกเจ็บไปอีกหลายวันก็เท่านั้น

“เวย์ซูซ่าน เจ้าต้องรับข้า” กูกังฟูใช้สายตาประเมินความสูงแล้วก็คิดว่า

ต้องมีผู้ใหญ่รับเขาอยู่ด้านล่างคนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเขาต้องบาดเจ็บแน่ๆ เขาจึงโยนความหวังผ่านคำสั่งไปยังเว่ยซู่ชาน

“เข้ารับไม่ไหว” เว่ยมีอิงเศร้าสลดที่ไม่อาจรับเขาได้ กู๋กั๋งฟูตามเล่ห์เหลี่ยมนางไม้ทันจึงหันปลายหอกไปที่ลูกสมุนแทน

“พวกเจ้ารับเข้า”

กระทั่งผู้ใหญ่ที่ตัวสูงกว่าพวกเขาถึงรับไม่ไหว แล้วเหล่าลูกสมุนตัวเล็กๆ ที่ยังเด็กอยู่จะอาจหาญไปรับกู๋กั๋งฟูหรือ คงอยากไปเยือนปรโลกก่อนวัยอันควรเป็นแน่ จึงพากันปฏิเสธด้วยท่าทางน่าสงสาร จนเว่ยมีอิงต้องกลืนขมเข้าตรงมุมปาก

กู๋กั๋งฟูกัดฟันกรอด เคืองโกรธจนอยากจะขีดหมัดใส่หน้าพวกลูกสมุนคนละที ช่างไร้ประโยชน์ในเวลาที่เขาต้องการ ในเมื่อไม่มีใครรับ เขาจะยอมเสียหน้าทนออกคำสั่งชี้ขาดต่อไปได้อย่างไร จึงหลับตาแน่นแล้วกระโดดลงจากต้นไม้ทันที

ตู๊ป!

“ฮัก...!”

ห้า

กู๋กังฟูรู้สึกละอายใจเกินไป ทว่าไม่มีใครกล้ารับเขาเลยสักคน แล้วเขาก็ไม่อยากเป็นลิงน้อยอยู่บนต้นไม้ จึงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตัดสินใจกระโดดลงมาด้วยความกล้าที่ผูกความกลัว

เพราะไม่รู้จักระวังตัว เมื่อเท้าถึงพื้น แน่แน่นอนว่าเกิดอาการบาดเจ็บ ภายนอกตรงบริเวณตาตุ่มเพราะข้อเท้าพลิก ร่างกายล้มดังตึง ก้นกระแทกพื้นเต็มๆ ความเจ็บแล่นไปยังแก้มสมอง เด็กน้อยผู้มีความอดทนต่ำก็เปิดปากร้องเสียงดังลั่น จนบรรดาลูกสมุนแตกตื่นตกใจรีบเข้าไปดูอาการของเขาด้วยท่าทางที่ทำอะไรไม่ถูก

“พี่...” เว่ยตี้หันไปทางพี่สาว ดวงตาใสกระจ่างจับด้วยความหวาดหวั่น

“ฟูเออร์!” เท้าของเว่ยตี้ถูกเหยียบไว้เมื่อได้ยินเสียงร้องตื่นตระหนกของสตรีนางหนึ่ง ไม่รู้ว่านางมาจากไหน แต่พอผ่านมาเห็นว่าเด็กที่นั่นร้องไห้อยู่ได้ ตันไม้เป็นกู๋กังฟูก็วิ่งเข้ามา

“ท่านแม่” กู๋กังฟูเหมือนได้ยินเสียงสวรรค์ เขาบิบน้ำตาเม็ดโตให้ร่วงเผาะๆ ไม่หยุดครวกับฤดูฝนโหมกระหน่ำอยู่บนใบหน้า เด็กที่เป็นลูกสมุนพากันหลีกทางจาละหวั่น ต่างมีสีหน้าเกรงกลัวมารดาของเขาจนไม่กล้ามองหน้าและสบตา

“ฟูเออร์เจ็บตรงไหน” ป้ายทรงผิงปวดใจยิ่งนัก เมื่อเห็นกู๋กังฟูกุมข้อเท้าบวมเป่งก็ปลอบประโลมอย่างอ่อนโยน

อี่เหนียงรอง แม่สามีของเว่ยซูชาน... เว่ยมีอิงระลึกขึ้นมาได้ เมื่อกุ้งฟู ร้องเรียกสตรีนางนั้นว่า ‘ท่านแม่’ ระหว่างที่นางสำรวจอาการบาดเจ็บของบุตรชาย ทางตาเว่ยมีอิงก็เห็นสาวใช้ที่เดินตามหลังอี่เหนียงรองปลื้มตัวออกไปตามหมอบอย่างรู้หน้าที่ นางประเมนแม่สามีของเว่ยซูชานอยู่เจียบๆ อีกฝ่ายมีฐานะเป็นแค่ อี่เหนียง แม่อายุจะเข้าสู่วัยกลางคน แต่ยังคงความงามเกินวัยที่ไม่อาจละลายตาได้จริงๆ

“เป็นเว่ยซูชานที่รังแกข้าจนมีสภาพเช่นนี้ ท่านต้องคืนความยุติธรรมให้ข้าด้วย” กุ้งฟูรีบฟ้อง ชี้นิ้วไปทางเว่ยซูชาน และยังป็นหน้าเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่าทางอวดดีโอหังสลายไปราวกับไม่เคยมีมาก่อน

“เจ็บมากขนาดนี้ยังมีเรื่องแรงบรักปรา่พีสะไ้อีกหรือ”

ก่อนที่เว่ยมีอิงจะกล่าวอะไรออกมา ป้ายทรงผิงก็ตำหนิบุตรชายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่มีอำนาจอยู่ในที แม่เด็กน้อยจะเอาแต่ใจเพียงใด แต่กับมารดา เขากลับไม่กล้าดื้อดึง

“ไม่ใช่พีสะไ้ข้า” กุ้งฟูพลันก้มหน้าลงต่ำ ริมฝีปากเล็กกว่าลงคล้ายกำลังข่มกลั้นอาการน้อยอกน้อยใจที่แผลงฤทธิ์อยู่ตอนนี้ “ข้าจะขอความยุติธรรมจากท่านพ่อ”

รออยู่นานสาวใช้คนสนิทของป้ายทรงผิงก็พาหมอบมาช่วยดูอาการ กุ้งฟูสูดน้ำมูก แม้มริมฝีปากแน่น ร้องให้เจียบๆ ออกอาการดื้อรั้นไม่ค่อยให้ความร่วมมือแก่หมอสักเท่าใด ป้ายทรงผิงจึงเอะมึงเพื่อควบคุมพฤติกรรมของเขา หมอบจึงยื่นมือกดที่ข้อเท้าเล็กเบาๆ ได้สำเร็จ เด็กน้อยเจ็บจนหน้าซีด เขาถลึงตาขุ่นเคืองใส่หมอผู้นั้น แต่ไม่ได้ด่าทอด้วยคำหยาบ

หลังจากหมอบตรวจดูอาการแล้วก็สั่งให้สาวใช้อุ้มตัวคุณชายสี่เข้าไปด้านในเรือน บรรดาลูกสมุนเห็นเช่นนั้นก็พากันตามติดไปเป็นขบวนด้วยความหวงใย

ป้ายทรงผิงหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับเว่ยมีอิง “ฟูเอ๋อร์ยอมรับแต่หวงอ้ายเหวินเป็นพีสะไ้ พวกเขาสงูพันกันก่อนเจ้าจะเข้ามา เจ้าอย่าได้ถือสาเลย”

‘ไม่ถือสาแต่เหนื่อย’ นางตอบในใจ

“น้องสี่มีความสุขที่ยอมรับหวงอ้ายเหวินเป็นพีสะไ้ ข้าก็ยินดีเจ้าละ”

“วาจานี้ฟังเหมือนไม่ใช่ตัวเจ้าเลยซูชาน” ป้ายทรงผิงกวาดตามองเว่ยซูชาน

ใหม่อีกครั้งว่าตนพึงผิดไปหรือไม่ หากเป็นแต่ก่อนเวย์ชู่ชานไ้ยินแล้วต้องชัก
สิน้ำขุนเคื่อง ไหนเลยจะมีสิน้ำและคำพูดยินยอมใจกว้างเช่นนี้ได้

เวย์มีอิงค่อนในใจ ตอนแรกบอกว่าอย่าถือสา พอคล้อยตามก็มองว่าแปลก
เป็นการเหินแสมทางอ้อมอย่างไม่ต้องสงสัยว่านางเสแสร้ง จึงลองสารภาพอีก
ครั้ง “ข้าเอาใจท่านเจ้าคะ”

“เป็นตัวเจ้าเองเถิด แม่เจ้าจะร้ายกาจ แม่สามีเช่นข้ายอมรับได้อยู่แล้ว”
ปายหรงผิงเผยรอยยิ้มโอบอ้อมอารี ฟังแล้วเหมือนจะให้ความรู้สึกดี สัมผัสไ้
ไ้ถึงเจตนาเลวร้ายใดๆ กระนั้นในส่วนลึกของใจเตือนว่าแม่สามีผู้นี้เหมือนซ่อน
ความซับซ้อนบางสิ่ง ไม่เปิดเปลือ่งทั้งหมด เวย์มีอิงจึงไม่เชื่อใจสุดทาง

“ท่านไม่เชื่อกำพูดกูทั้งฟูหรือ” เวย์มีอิงลองหยั่งเชิงว่าแม่สามีเชื่อคำพูดไ้
ร้ายของกูทั้งฟูมากน้อยแค่ไหน

“ฟูเออร์หาเรื่องเจ้าบ่อยครั้ง ข้ารับรู้ความลำบากใจของเจ้าที่ต้องรับมือกับ
เขาอยู่เสมอ”

“ขอบคุณมากเจ้าคะ เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน... ไปกันเวย์ดี”

“เวย์ดีอดทนไว้นะ” ปายหรงผิงปรายตามองเวย์ดีที่หลบอยู่ด้านหลังเวย์-
ชู่ชานอย่างมีเลศนัย

เวย์มีอิงยิ้มเรียบๆ แววดาเปลี่ยนไปเล็กน้อยขณะที่ปรายตามองแม่สามี
ชัดเจน! แม่สามีเห็นตั้งแต่ต้นว่ากูทั้งฟูรังแกเวย์ดี กระทั่งนางเข้าไปช่วย
และหลอกล่อจนกูทั้งฟูปีนต้นไ้ ก่อนกระโดดลงมา อีกฝ่ายกลับไม่ถือโทษโกรธ
เคื่องเลย เป็นเจตนาดีหรือมีอะไรแอบแฝงกันแน่ นางส่งยิ้มให้เวย์ดีแล้วยื่นมือ
ไปขยี้ผมหยาเบาๆ ด้วยความเอ็นดู เด็กน้อยยิ้มรับ ขณะที่ดวงตาดำยาวหงายเวว
ไม่พอใจ ก่อนนางจะพาเวย์ดีกลับเรือนพัก

เวย์มีอิงบังเอิญเห็นขุนเหนียงยืนอยู่ด้านหลังต้นไ้ คล้ายจะรออยู่นาน
แล้ว ทำสัญญาณมือให้นางตามไป แม้ขุนเหนียงจะมีอารมณ์ขุนเคื่อง แต่กลับ
เก็บงำไว้อย่างแน่นหนา ไม่ได้ด่าทอใดๆ จนน่าแปลกใจ

ระหว่างที่เดินไปยังเรือนหลงกับขุนเหนียง ผ่านเส้นทางปูด้วยกระเบื้อง
หินที่ถูกขนาบด้วยทิวไ้ร่มรื่น สองแม่ลูกไ้การสนทนา คนหนึ่งเดินทอดน่อง

เรื่องข้า ขณะที่อีกคนเร่งฝีเท้า

ทั้งที่เวย์มีองไม่ยากตั้งใจดูสิ่งใดก็ยังเผลอชื่นชมต้นหงส์ฟูใบสีม่วงปนแดงที่แซมอยู่ข้างทาง ชื่นชมการจัดสวนที่รูปแบบการวางต้นไม้เล่นระดับสูง กลางต่ำ ให้กลิ่นอายอันเรียบง่ายแต่สงบอยู่ในที่ ก้าวไปอีกไม่เท่าไรก็พบภูเขาจำลองและธารน้ำขนาดเล็กที่ใสราวกับกระจก เห็นปลาหลากสีแหวกว่ายใต้ผิวน้ำสีเขียวมรกตด้วยสะท้อนสีจากบรรดาแมกไม้ หินที่ตกแต่งเป็นหินพันม้าและหินพองน้ำ มีลักษณะขรุขระและช่วยเก็บความชื้น สวนนี้ล้วนเลียนแบบธรรมชาติได้อย่างสมจริง

“ซุซ่าน” ซุนเหินยงที่นำหน้าไปก่อนหลายก้าวยืนอยู่จุดหนึ่งไต้หวันแล้วจับจ้องไปยังศาลาที่อยู่ริมสระน้ำ นางเบิกตากว้างด้วยความไม่พอใจที่คุกรุ่น

คล้อยตามสายตาของซุนเหินยงไปยังศาลาที่อยู่ริมสระน้ำไม่ไกลเท่าใดปรากฏภาพละครตราตรึงจากหนึ่งแม่แต่เวย์มีองยังต้องชื่นชมในใจไม่หยุด

เมื่อพิจารณาจากด้านข้างในปราดเดียวก็พบว่า เป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลา ดึงดูดวิญญานมากๆ ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ น่าฟังฟังแฝงความองอาจผ่าเผย สวมอาภรณ์สีเขียวอมฟ้าเรียบง่ายกลมกลืนกับแมกไม้รอบตัว ทั่วไม่ขาดความภูมิฐาน มีกลิ่นอายความลุ่มลึกสงบนิ่ง ทำให้คนที่มิจิตใจสับสนพลันสงบเมื่ออยู่เบื้องหน้าเขา ดวงตาคมได้รูปมองสตรีตรงหน้าด้วยความพิเศษและอ่อนโยน เป็นครั้งแรกที่นางคิดว่าการอยู่ในยุคนี้ก็ได้แล้วร้ายเสมอไป

ส่วนสตรีนางนั้นให้ยกเหนือคำว่างงดงามยิ่งกว่าเทพธิดาก็ไม่เกินจริง ยังมีลำแสงอ่อนๆ ส่องมากระทบผิวขาวเนียนดูจมนั้นเพี้ยนคล้ายมีรัศมีเปล่งขึ้นมา สะกดตาหาได้มาเปรียบ เว่ยมีองกำลังเพลิดเพลินกับการมองคนหน้าตาดี ที่แขนก็พลันรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาเหมือนเนื้อถูกบิออก เมื่อซุนเหินยงหยิกแขนนางสุดแรงจนแทบซ้ำ

“โอ๊ย!”

“โยสาตาเจ้าดูยินดีเชื่อนี้ นั่นไม่ใช่สามที่เจ้ารักมากกับนางมารที่เป็นหนามยอกอกเจ้าหรือ”

ดูท่าทางโกรธซึ่งแทนของซุนเหินยงแล้ว เว่ยมีองก็หันมองไปยังศาลาอีกครั้งด้วยสีหน้าที่มืด ชายหนุ่มที่นางเห็นแค่ใบหน้าข้างขวาได้เผยอีกด้านที่สวม

หน้ากากเงินปกปิดไว้

ที่ไม่รู้ว่าเขาคือกุเหียนเลิ่น สามีของเว่ยซูชาน เพราะตอนที่พบกันครั้งแรก เขาไม่เพียงยื่นชาใส่ แต่ยังเผยโฉมอัปลักษณ์อีกด้านให้เห็นอย่างโจ่งแจ้ง ไม่ได้อำพรางให้ดูหล่อเหลามีรัศมีเหมือนอยู่ต่อหน้าสตรีในศาลา กอปรกับที่เว่ยมีอึบบาดเจ็บเลยไม่ทันสังเกตให้ดี แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ไม่ได้สนใจแม้แต่หน่อย “หวงอ้ายเหวินหรือ... งดงามมาก”

“เหลวไหล! เจ้าจะปล่อยให้นางมาประทัບรอยมากกว่านี้ไม่ได้ รีบไปแสดงความเป็นเจ้าของ” ซุนเหียงพลักโหล่เว่ยซูชานให้นางเข้าไปขัดขวางมารยาของหวงอ้ายเหวิน ทำที่บังชดว่าหวงลูกเขยคนนี้

“เหียนเลิ่นชอบนางมากหรือ” คำถามนี้แค่ย้อเวลา สองตาของนางไม่ได้มีตบอด ที่จะไม่เห็นว่ายายตากุเหียนเลิ่นมองหวงอ้ายเหวินนั้นด้วยความรู้ลึกพิเศษ เขาถึงได้ทำตัวให้ดูดีมากๆ ด้วยการปิดส่วนที่เป็นปมด้อย

“ชอบมากแล้วอย่างไร นางเป็นถึงบุตรสาวของท่านแม่ทัพหวง จะยอมให้บุตรสาวมาเป็นรองสตรีอื่นนั้นไม่มีทาง” ซุนเหียงเค้นเสียงเย้ยหยันขึ้นจนมุก “อย่ามัวพิรีพรีไร ไปทำหน้าที่ของเจ้า!”

เว่ยมีอึบคร้านจะไปเสวนากับคนแปลกหน้าทั้งสองที่กำลังมองตากันหวาน ขึ้นอยู่ในศาลา ทว่าพอทบทวนดูก็ควรจะรู้เรื่องราวให้มากกว่านี้ หากมีหนทางที่จะหย่าได้โดยไม่ต้องถูกส่งเข้าซ่องหญิงงาม นางจะทำทุกวิถีทาง

“เว่ยซูหยินมาเจ้าคะคุณหนู” ซื่อซื่อลอบยื่นมือไปกระตุกแขนเสื้อคุณหนู แล้วบอกด้วยน้ำเสียงร้อนรน ทำทางระวังภัยเต็มที่ เมื่อเว่ยซูชานเดินข้ามสะพานเข้ามาใกล้คุณหนูมากขึ้นทุกที

“พี่เหียน ข้าคงต้องขอตัวกลับก่อน” หวงอ้ายเหวินกล่าวอำลา อากับปิริยานุ่มนวลนั้นแฝงไว้ด้วยความอาลัย ดวงตาคู้งามที่คล้ายมีม่านน้ำบางๆ ถ่ายทอดความรู้สึกมากมายที่ยากจะเอื้อนเอ่ย

หัวใจยังไม่หายจากความคิดถึง กุเหียนเลิ่นตระหนก ตรงทางตาปรากฏเงาร่างของสตรีนางนั้น เขาถึงรู้สาเหตุที่หวงอ้ายเหวินไม่อาจรรจ์อยู่ต่อ จึงคล้ายมีไอเย็นแผ่ออกมารากร่างเขา ทว่าเมื่อหันกลับมาเผชิญหน้ากับหวงอ้ายเหวิน ก็มีแต่ความอ่อนโยนทะนุถนอมราวกับนางเป็นสิ่งที่ล้ำค่าที่เขาหวงแหน

“เหวินเออร์ เจ้ายังยินดีจะรอต่อไปหรือไม่” ถ้อยคำนี้เปล่งออกมาจากลำคอที่ตบตันด้วยความคับแค้นใจและหวาดหวั่นของกู่เหยียนเลิ่น ดวงตาแดงก่ำของเขาสั่นไหวด้วยกำลังสั่นที่มาจากแรงโทสะ เขาฝืนกล้ำกลืนยากจะปล่อยวาง เพราะมีเพียงไม่กี่คนที่รู้ และแสนซึ้งซึ่งที่ตนไร้ความสามารถ แม้แต่จะรับหวงอ้ายเหวินเข้ามาเป็นภรรยาเอก

หวงอ้ายเหวินยกริมฝีปากเป็นรอยยิ้มบางที่ตรงจริง แยกอารมณ์ไม่ออกว่านางชื่นเคืองหรือยินดี มีเพียงคำตอบเปี่ยมไปด้วยความเมตตาอารีที่เห็นอกเห็นใจสตรีด้วยกัน “ห้ามหย่านางได้หรือไม่”

นางไม่รอ... ร่างเขาสั่นสะท้านด้วยความผิตหวั่น ทว่าก็ยากจะดูออก รอยยิ้มงามเสมือนคมมีดบาดหัวใจเขา

“คุณหนูหวงเป็นคนดีจริงๆ” เว่ยมีอิงที่มาถึงด้านในศาลาก็เริ่มต้นการทักทายด้วยรอยยิ้มมิตรภาพ บทสนทนาที่แผ่วเบาที่นั่นเข้าหูนางมาเพียงประโยคเดียว ก็เข้าใจเรื่องก่อนหน้ามากขึ้น... ที่เขาบอกว่าไม่หย่า

“เว่ยฮูหยิน” หวงอ้ายเหวินเบิกตากว้าง คาดไม่ถึงว่าจะมีคำชมออกมาจากปากของเว่ยฮูชานที่จงเกลียดจงชังนาง จึงกวาดตาสำรวจอีกฝ่ายให้ละเอียดอีกครั้งว่ามีสิ่งใดแอบแฝงหรือไม่

“เรียกข้าว่าฮูชานเถอะ” เว่ยมีอิงหย่อนตัวลงนั่งลงบนเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายๆ ต่างกับหวงอ้ายเหวินและสาวใช้ที่เกร็งไปทั้งร่าง รวากับกำลังเพิกขมวดอกอยู่กับปีศาจดุร้าย แวดตาระแวดระวังนั้นชวนให้อยากหัวเราะยิ่ง

ในอดีตเว่ยฮูชานต้องไม่ถูกชะตากับหวงอ้ายเหวินมากๆ ดูเอาเถิด ยามสายดาที่กู่เหยียนเลิ่นเหลือบมามองนางล้วนมีแต่ความเย็นชา ทว่าเมื่อเบี่ยงทิศไปทางหวงอ้ายเหวินกลับเปลี่ยนเป็นความอ่อนโยนรักใคร่ สองมาตรฐานชัดเจนตามแบบนั้น ก็คาดเดาความสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสามได้ไม่ยาก

ทางที่ดีในตอนนี้เป็นผู้มิตรไว้จะดีกว่า ดูเหมือนคำขอของหวงอ้ายเหวินจะมีผลต่อกู่เหยียนเลิ่น แต่หวงอ้ายเหวินกลับส่ายหน้าปฏิเสธ เรียกว่าที่มีสายเส้นละเอียดอ่อนขมวดมุ่น ยิ่งเพิ่มความงามขึ้นอีกสามส่วน

“มาปรองดองกัน” เว่ยมีอิงเอ่ยด้วยลุ่มเสียงนุ่มนวล มีต่างจากผู้ใหญ่กำลังเมตตาลูกหลาน บุคลิกนางดูจะไม่สอดคล้องกับอายุอย่างน่าแปลกประหลาด

สำหรับหวงอ้ายเหวิน แม้แต่เววต่ายยังเปี่ยมประสบการณ์ชีวิต มีความสุขุมลุ่มลึก อย่างยากจะคาดเดา ทั้งที่ใบหน้ากำลังแย้มยิ้มคล้ายเด็กสาวไร้อุปสรรคอยู่ก็ตาม หากเป็นแต่ก่อน เว่ยซูชานยังจะใจเย็นเช่นนั้นหรือ เวลาที่เห็นนางอยู่กับพี่เหียนสองคนต้องเข้ามาไวยวายเป็นใหญ่โต แล้วมีท่าทางดูร้ายจะลงไม้ลงมือให้ได้ จนพี่เหียนต้องห้ามไว้ด้วยความโมโหทุกครั้ง

บรรยากาศที่ควรจะผ่อนคลายด้วยท่าทางเป็นมิตรอย่างจริงใจของนาง กลับกลายเป็นตึงเครียดซึ่งพร้อมจะขาดฝั่ง เมื่อกุเหียนเลื่อนมองมาหมายให้ทะลุถึงเนื้อในว่านางซ่อนความน่าหมั่นที่เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาไว้หรือไม่ ถึงได้มาวางตัวผูกไมตรีกับหวงอ้ายเหวิน ต่อให้เว่ยซูชานสาบานถึงตายแล้วอย่าได้พูดได้เกิดถึงเจ็ดชาติ เขาก็ไม่มีวันเชื่อ

“เจ้ามีเล่ห์กลใต้อ่อนร้นในการปรองดอง” เววตาคมที่เย็นเยียบของกุเหียนเส้นเหมือนจะแล่นเนื้อเถื่อนหนึ่เว่ยซูชาน นางที่ร้ายกาจเปิดเผยในอดีตยังไม่น่ากลัวเท่าสันติภาพจอมปลอมในตอนนีที่ร้ายกว่าสงครามรบพุ่ง

“แล้วใครจะไปบอกท่านเล่า” เว่ยมีอิงเตาะลั่นอย่างมีจิตยั่วเย้าเล่นหูเล่นตาบ่นประสาทคน มีคนร้ายที่ไหนจะบอกแผนการให้ล่วงรู้เพื่อเข้าคุกเข้าตารางเล่า ช่างเป็นคำถามที่ตรงทื่อและชื่อเหลือเกิน นางลอบพิจารณากุเหียนเส้นอีกครั้งอย่างถี่ถ้วน หน้าตาอีกครั้งอัปลักษณ์ก็แล้วไปเถอะ แต่นิสัยเย็นชาแบบนี้ชวนให้รู้สึกดีอย่างไรยังจินตนาการภาพไม่ออก จึงไม่เข้าใจว่าเขามีอะไรดีให้เว่ยซูชานหลงรัก

ดวงตาคู่นั้นที่ลอบสังเกตเขาตั้งแต่หัวจดเท้าแนบเนียนเพียงใดก็ไม่อาจรอดพ้นสายตากุเหียนเส้น ดูเหมือนเววต่ายเว่ยซูชานกำลังเขียนบอกไว้ชัดว่า ‘เจ้ามีอะไรดี’ เจ็ดตุ้แคลนยัยเหียน ชวนให้มุมหนึ่งของใจคันยุบยิบด้วยความหงุดหงิด การเปลี่ยนแปลงไปราวกับเป็นคนละคนเช่นนี้แปลกพิกล ไม่คุ้นชิน กุเหียนเส้นทำหน้าที่ดีโดยไม่รู้ตัว

“เช่นนั้นซูชานก็เรียกข้าว่าอ้ายอ้ายเถอะ” หวงอ้ายเหวินทำลายบรรยากาศมิตรภาพให้สลายไปด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน เพราะความรู้สึกหึงหวง นางไม่ยอมให้พี่เหียนจ้องเว่ยซูชานมากเกินไปกว่านี้ จึงดึงความสนใจทั้งหมดกลับมา

“พระของเจ้าหมดหรือยัง” กุเหียนเส้นเอาตัวเข้ามาขวางไว้ด้านหน้าหวง-

อ้ายเหวิน

“พี่เหียน” หวงอ้ายเหวินโผล่หน้ามาทางด้านหลังเขาด้วยรอยยิ้มสว่างสดใส นางมีความคิดดีๆ ขึ้นมา “พวกเราถือโอกาสนี้พาซูชานไปเที่ยวด้วยกันที่ร้านสุราของคุณชายเถาดีหรือไม่”

แค่มี ‘ร้านสุรา’ อยู่ในประโยคนั้น เว่ยมีอิงก็กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันที พุดแล้วนางก็คิดถึงกลิ่นรสของสุราเหลือเกิน อยากรู้ว่าในยุคโบราณจะมีสุราแบบใดให้ได้ลิ้มลองบ้าง

“ไม่ต้องขออนุญาตเขา ข้าเมื่อหน้าอยู่พอดี เจ้าช่างมีน้ำใจนัก” เว่ยมีอิงลุกขึ้นหมายจะเข้าไปจับมือถือแขนประจบเอาใจหวงอ้ายเหวิน แต่กลับมีกำแพงมนุษย์ขวางไม่ยอมถอย ด้วยกลัวนางมากเกินไปเพทุบายจะใช้โอกาสนี้เข้าทำร้ายคนรัก

เว่ยมีอิงแอบกันด่าในใจ สภาพเว่ยซูชานหลังพินขึ้นจากโลง แรงแม้แต่ฉีกกระดาษย์ยังไม่มี จะเอาความสามารถที่โหดมาทำร้ายหวงอ้ายเหวิน นางถึงตาใส่กุ๋เหียนเส้น บอกเป็นนัยให้เขาถอยไป คนร่างสูงตรงหน้าหนึ่งเฉยทั้งยังไม่หลีกทาง

“อ้ายอ้าย”

เว่ยมีอิงปรับเสียงให้เล็กมีจรีต กอดอกพร้อมกับเช็ดหน้า มุมปากเผยรอยยิ้มของผู้มีชัย ทว่าทั้งหมดเมื่ออยู่ในสายตากุ๋เหียนเส้นแล้ว ดูร้ายกาจปนน่าหมั่นไส้จนคนเล็ดร้อนมีสีหน้าไม่ชวนมอง แล้วสุดท้ายกุ๋เหียนเส้นก็ต้องยอมจำนนเพราะหวงอ้ายเหวินขอร้อง

“ซูชาน นี่... เจ้า... เฮ้อ!” ชุนเหนียงที่ยืนดูสถานการณ์พลันขมวดคิ้วหน้า หน้า นอกจากบุตรสาวจะไม่จัดการหนามยอกอกให้พ้นทางแล้ว ยังชวนกันออกไปเที่ยวสามคนอีก นางไม่เข้าใจจริงๆ เลยว่าเว่ยซูชานคิดสิ่งใดอยู่

เมืองหลวงมีอาณาเขตกว้างใหญ่สุดสายตา เช่นเดียวกับขอบฟ้าที่จด
กำแพงเมือง ถนนนั้นก็มากมายเป็นดั่งเส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยงชีวิตของเหล่าวาณิชและราษฎรให้มีชีวิตที่ดี คำขายได้กำไร ที่ได้คึกคักก็ยิ่งแออัดเป็นพิเศษสองข้างถนนขนานด้วยตึกกรมบ้านช่อง หอคณิกา และโรงเตี๊ยม

เว่ยมีอิงรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่พบเห็น สีสันตามเส้นทางที่เดินผ่านล้วนดึงดูดความสนใจจนได้ทั้งหมด ความเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งของเมืองหลวงเปิดลูกคิดทองคำในหัวให้เริ่มคำนวณ หากได้ตั้งร้านสุราในท่าเลทองสักที่ การค้าของนางจะกอบโกยกำไรมหาศาลได้ขนาดไหนนะ กลับบ้านไปนางต้องเรียนรู้อยู่คนเดียว

แสงแดดร้อนแสบจะแผดเผา นางจากบ้านเรือนข้างทางช่วยได้เพียงบางส่วน แต่บนถนนสายใหญ่ที่รถม้าสองคันสวนผ่านได้สบายนั้น ผู้คนที่เดินขวักไขว่อยู่บนถนนล้วนถือร่มกันทั้งชายและหญิง ที่ไม่สะดวกถือร่มก็สวมหมวกสานปีกกว้างใบใหญ่

กูเหยียนเสิ่นถือร่มเดินเคียงคู่อันไกลกับหวงอ้ายเหวินที่คาดผ้าปิดครึ่งหน้า โดยมีชื่อชื้อคอยเดินตามอยู่ด้านหลัง ส่วนเว่ยมีอิงไม่ต้องกล่าวถึง นางถือร่มเดินไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ไม่มีท่าทีว่าจะเหนียว

“ลูกพลับนี้ขายอย่างไร” เว่ยมีอิงหยิบขึ้นมาถือแล้วสำรวจ ลูกพลับสีส้มอมแดงทรงกลมผลใหญ่มีน้ำหนักร

“ลูกเลสับห้าอี่เปะขอรับ” เมื่อเห็นนางเป็นลูกค้าหน้าใหม่ พ่อค้าก็ยิ้มจนเนื้อแก้มขีดดวงตามลัดตัวให้ยิ่งเล็ก

คิดว่าเว่ยมีอิงคนนี้เป็นคนขมขื่นๆ หรืออย่างไร นางถามราคาของหมดทุกแผงที่ผ่านมา ทั้งผลไม้ เครื่องประดับ ผ้าไหม เนื้อสัตว์ ผัก รongเท้า และมีดจอบเลี่ยม

“ให้ข้าชื้อลูกนี้สิบห้าอี่เปะ” เว่ยมีอิงกระซิบลูกพลับในมือ พลังเล็กคิ้วขึ้นถามคล้ายประหลาดใจและคล้ายคาดเดาได้แต่แรก ลูกพลับเต็มแผงไม่รู้ว่านนี้ จะขายออกก็ลูก เขาไม่เอาเปรียบลูกค้าหน้าใหม่เช่นนางตอนนี แล้วจะมีโอกาสดีๆ อีกเมื่อไรที่จะได้ขาย

“คนผู้นั้นช่างไร้ยางอาย” หวงอ้ายเหวินมีสีหน้าไม่พอใจ เมื่อเห็นเว่ยซู่ชานถูกพ่อค้าเอาไรดเอาเปรียบ

กูเหยียนเสิ่นไม่แม้แต่จะปรายตามองเว่ยซู่ชานให้เสียเวลา เขายกมูมปากเป็นรอยยิ้มบางให้หวงอ้ายเหวิน กล่าวอย่างเย็นชา “นางอวดเก่งอย่างงีเซลา ถือเป็นบทเรียนให้ต้องจ่ายสิบห้าอี่เปะ”

เสียงสนทนาของคู่อีกอยู่ไม่ไกล เว่ยมีอิงยังคงจับสังเกตหวงอ้ายเหวินกับ

กูเหียนเส้นอยู่ นางยกยิ้มมุมปากขณะมองพ่อค้าขายลูกพลับด้วยแวตานิ้งสงบ
ยากจะคาดเดา

“ได้ ข้าจะซื้อ” พ่อเว่ยมีอิงเอ่ยคำนี้ แวตาของพ่อค้าก็สว่างสดใส หัวเราะ
เย้ยในใจว่าช่างโง่เงาที่สุด ก่อนรอยยิ้มจะค่อยๆ เลือนหายไปทีละนิดเมื่อนาง
เอ่ยอีกประโยค แล้วหันด้านที่เป็นรอยเล็บขูดให้พ่อค้าดูชัดๆ “ราคาสองอีแปะ
ในเมื่อลูกพลับนี้มีตำหนิ”

“นี่เป็นฝีมือเจ้า” พ่อค้าขายลูกพลับโกรธจนหน้าแดง

“ใส่ความลูกค้าแบบนี้ได้อย่างไร หรือเจ้าคิดจะโกงราคาจากสิบห้าอีแปะที่
ขาย!” จะเป็นกระต่ายยืนขาเดียวจนถึงที่สุด นางไวยวายให้เป็นเรื่องใหญ่โตบ้าง
ดูซิว่าใครจะเสียเปรียบ

“เจ้า!” เห็นๆ อยู่ว่านางถือ แต่เวลาไหนที่นางไปสร้างรอยได้มากขนาดนั้น
โดยที่เขาไม่สังเกต ตอนนั้นคนเริ่มหันมาดูทางพวกเขามากขึ้นแล้วเริ่มซุบซิบนินทา
จากสีหน้าของคนเหล่านั้น เขาตกเป็นคนผิดอย่างไม่ต้องสงสัย

“เอาไปเลย ข้าไม่คิดเงิน แล้วใส่หัวไปให้พ้นร้านข้า!” ก่อนที่เขาจะถูก
สายตาผู้คนทิ่มแทงจนพรวดไปทั้งตัว ด้วยโก่งราคาลูกพลับก็ถือเป็นความผิด
ติดตัวแล้ว เขายังจะมีหน้าเอาเรื่องนางให้ถึงที่สุดจนบานปลายอีกหรือ ทั้งที่รู้อยู่
เต็มอกกว่าเป็นฝีมือของสตรีสมควรตายตรงหน้า แต่ก็ทำอะไรไม่ได้กับความหน้า
หนานั้น

“ซูซ่าน” หวงอ้ายเหวินถอนหายใจอย่างโล่งอก รอลุ้นอยู่นาน คิดว่าเว่ย-
ซูซ่านคงไม่พ้นจะต้องเสียทรัพย์ให้พ่อค้าขายลูกพลับ “อย่าทำแบบนี้อีกเลย ไม่ใช่
พ่อค้าทุกคนจะยอมเจ้า”

เว่ยมีอิงอมยิ้มมุมปาก ไม่ได้กล่าวอะไร สายตาชำเลื่องไปทางกูเหียน-
เส้นที่มีสีหน้าเรียบเฉย ล้มผัสได้ถึงความอึดอัดเล็กน้อย เขาไม่พอใจกระมังที่การ
เดินเที่ยวมีภรรยาเอกเป็นส่วนเกิน

กูเหียนเส้นสบตากับดวงตาที่เป็นประกายแปลกประหลาดของเว่ยซูซ่าน
พอดี

“อ้ายอ้ายมาเดินพร้อมข้า จะได้คอยชี้แนะ ดีหรือไม่” เว่ยมีอิงยื่นมือไป
ตรงหน้าอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มสดใส หวงอ้ายเหวินชะงัก ตาซึ่งในใจสั่นไหว พลัน

ตระหนักได้ว่านางเปิดช่องโหว่ให้เว่ยซูชานดึงออกห่างกุ่เหยียนเลิ่นอย่างแนบเนียน

ส่วนเว่ยซูชานก็ไม่มีที่ท่าแยะ ด้วยความสนใจไปอยู่ที่แพงชายของข้างทางทั้งหมด หรืออีกฝ่ายแสวงเงินเฉยเพื่อถึงความสนใจที่เหยียน เมื่อไม่ได้รับสิ่งที่คิดจึงใช้วิธีนี้มาดึงนางให้ห่าง ในใจที่สับสนครุ่นคิดหนัก พยายามมองหาหลักฐานจากเว่ยซูชานมายืนยัน นางกลับไม่เห็นความริษยาหรือความหึงหวงใดๆ จากอีกฝ่ายเลย ความสงสัยนี้ทำให้นางดูชั่วร้ายอย่างน่าอาย

“ดีแน่นอน” หวงอ้ายเหวินตอบรับเสียงหวาน ยื่นไปจับมือเว่ยซูชาน แล้วเคลื่อนตัวเข้าไปอยู่ภายใต้ร่มคันเดียวกัน ซื่อซือก็เดินตามมาอยู่ด้านหลัง สายตาคอยสังเกตพฤติกรรมของเว่ยซูชานด้วยความหวาดระแวง

กุ่เหยียนเลิ่นกระแอมในลำคอแล้วเบือนหน้าไปทางอื่นเมื่อตนยืนถือร่มโดดเดี่ยว คิ้วเข้มพลันขมวดเป็นปม สีหน้าถมึงทึงน่าเยเกรง เว่ยมิ่งหันหน้าไปมองเล็กน้อย รอยยิ้มในดวงตาดูมีชีวิตชีวาที่ได้กลั่นแกล้งคน

จิตใจหวงอ้ายเหวินไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อมีโอกาสได้หันหลังไปมองกุ่เหยียนเลิ่นก็จะทำอยู่เช่นนั้น ซื่อซือที่เดินตามอยู่ข้างกายนึกสงสัยจนหนุ่ยใจ ความเคียดแค้นจึงส่งไปที่เว่ยซูชาน ตัวการที่พรากความสุขไปจากคุณหนู!

เว่ยมิ่งจึงชวนคุยสร้างบรรยากาศ “เหตุใดจึงชวนข้ามา”

“วันนี้คุณชายถางจะเปิดสุราใหม่ที่บ่มมานานหลายปี รสชาติไร้ที่ติ แม้มีเงินก็ซื้อไม่ได้”

“ข้าเคยร้ายกาจกับเจ้า แล้วนี่ยังมีน้ำใจต่อกันอีก ทำให้ข้าประทับใจจริงๆ”

ประโยคนี้น่าจะขมและเหน็บแนม แยกไม่ออกเมื่อประกอบกับสีหน้าแววตาของเว่ยซูชานที่ดูซื่อตรงจริงใจ หวงอ้ายเหวินเพียงยิ้มรับอย่างขัดเขิน

เดินจนสองขาปวดเมื่อย ร้านสุราของคุณชายถางที่อยู่สุดถนนก็ปรากฏเด่นชัด ร้านเป็นโครงสร้างไม้ทั้งหลัง ผงึ้นนันท่อด้วยอิฐที่เรียกว่า ‘ดินดิบ’ หลังคาไม้สับ เหนือประตูร้านมีป้ายไม้สีแดงสลักชื่อร้านด้วยอักษรขึงขังดูดัน ถ้อยคำมีกลิ่นอายของจอมยุทธ์ว่า ‘ดื่มสุรา นับสหาย’

สายลมหอบใบไม้แห้งมากระทบกับโคมไฟสีแดงที่ห้อยอยู่หน้าร้านให้ลั่นไปไหนไปมา รูปแบบร้านแสนจะเรียบง่าย และยังมีกลิ่นอายของยุทธภพที่ตัดขาด

จากโลกภายนอก แตกต่างจากความครึกครื้นบนท้องถนนก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง ถ้าไม่ใช่ร้านที่เพิ่งเปิดใหม่คนไม่รู้จัก ก็อาจเป็นร้านสุราที่มีรสชาติแย่ที่สุดจนบรรยากาต้วงเวงเงียบเหงาเช่นนี้

กู๋เหยียนเส้นอ่านสีหน้าของเว่ยซูชานก็รู้ว่านางกำลังดูแคลนร้านสุราของสหายอยู่ในใจเช่นไร เขาเดินนำเข้าไปในร้าน ก็มีเสี่ยวเอ๋อร์อายุประมาณสามสิบกว่าที่พูดจาฉะฉานมาต้อนรับอย่างดี พร้อมกับหยิบหน้ากากที่ปิดครึ่งหน้าด้านบนให้ทั้งหมดสี่อัน

ชื่อชื่อเดินไปปรับหน้ากากสามอันแล้วย้อนกลับมา นางเก็บไว้หนึ่งอัน ส่วนอีกสองมอบให้หวงอ้ายเหวิน

“กฎของร้านสุราแห่งนี้ ทุกคนต้องสวมหน้ากากอำพราง”

“น่าสนใจ” เว่ยมีอิงเล็กคิ้วพลงยิ้มรับหน้ากากสุนัขจิ้งจอกที่หวงอ้ายเหวินมอบให้ ส่วนที่เป็นของหวงอ้ายเหวินคือหน้ากากกระต่าย หากไม่คิดแสร้งนี้ไม่ได้แฝงความนัยดำทางอ้อมแน่นอน เป็นการให้เกียรติที่น่าชื่นชม

เมื่อสวมหน้ากากพรางครึ่งหน้าด้านบนไว้ นางก็เก็บร่มแล้วฝากเสี่ยวเอ๋อร์ไว้ เดินตามหลังร่างสูงของกู๋เหยียนเส้นไป ระหว่างนั้นก็สำรวจภายในร้านที่มีโต๊ะเก้าอี้และเครื่องใช้ไม้สอยเพียงไม่กี่อย่าง เหมือนเป็นแค่ฉากหน้า

เสี่ยวเอ๋อร์แหวกมานสีแดงให้เดินเข้าไปด้านหลัง มีช่องทางเดินเล็กแคบให้ลงบันไดลงไปยังชั้นใต้ดินอีกทอดหนึ่ง ความเย็นเยือกโอบรอบกายเมื่อก้าวเข้าสู่ความมืด เชิงเทียนตรงกำแพงไม่อาจส่องให้ช่องทางเดินแคบๆ นี้สว่างได้ นางต้องก้าวเท้าตามหลังกู๋เหยียนเส้นอย่างระมัดระวัง

ผนังเย็นราวกับน้ำแข็ง บันไดก็ไม่ต่างกัน ทั้งยังมีตะไคร้ขึ้นลื่น กระนั้นก็ไม่ได้เป็นปัญหา ถึงจะลื่นก็ไม่กังวล ด้วยมีเบาะเนื้อตัวใหญ่อยู่ด้านหน้า แม้เขาจะไม่เต็มใจรับ แต่ก็เลี่ยงไม่ได้เพราะข้อจำกัดในสถานการณ์

กลิ่นอายลึกลับที่ซ่อนปริศนาไว้ตัวตน ทั้งน่าสนใจและไม่น่าปลอดภัยในเวลาเดียวกัน ฉากในภาพยนตร์สยองขวัญชุดขึ้นมาในหัว นี่คงไม่ใช่การลงไปฆ่าหอกนะ ขณะที่เว่ยมีอิงคิดไปเรื่อยเปื่อย เสียงร้องอุทานแผ่วเบาที่ดังมาจากด้านหลัง คาดว่าหวงอ้ายเหวินเดินไม่ระวังแล้วสะดุด มือข้างหนึ่งก็พลั้งรู้ลืกลอบอุ้มเมื่อกู๋เหยียนเส้นคว่ำมีอนางไปกุมไว้

เว่ยมีอิงเบิกตากว้าง คิดจะสะบัดออก แต่มือใหญ่ที่กุมแน่นแน่นเหมือน เชือกหนารัดพันไว้ สัมผัสสากหยาบกร้านราวกับผนังที่ยังไม่ได้ฉาบปูนนั้นแนบ ชิดตรงฝ่ามือ ที่ผ่านมามีชีวิตอยู่บนคานทอง นางเจอแต่บุรุษที่มีอ่อนนุ่มน้อมยิ่งกว่า สตรี พอจับมือหยาบแบบนี้ก็ให้ความรู้สึกพิกล

กูเหียนเส้นคิดว่าคนที่เดินตามหลังคือหวงอ้ายเหวิน พอได้ยินเสียงอุทาน ของนาง เขาก็รีบคว้ามือไว้ก่อน ใครจะคาดคิดว่าเมื่อสัมผัสแล้ว ให้ความรู้สึกกับอก ทันทิว่าไม่ใช่มือของหวงอ้ายเหวิน เมื่อรู้แล้วว่าเขาจับมือผิดคน จึงรีบปล่อยทันที จนแทบจะสะบัดออก

เว่ยมีอิงยืมเยาะ กลอกตามองบน ถ้าก่อนหน้านี้เขาไม่จับแน่นเกิน นาง สะบัดมือเขาออกก่อนแน่นอน

“เหวินเออร์ เจ้าบาดเจ็บหรือไม่” กูเหียนเส้นเฝ้าถามด้วยความเป็นห่วง “ไม่เจ้าค่ะ” หวงอ้ายเหวินตอบเสียงสั้นเครือเล็กน้อย ทำให้คนฟังไม่อาจ คลายความเป็นห่วงได้เต็มที่ แม้นางจะบอกว่าไม่ได้รับบาดเจ็บก็ตาม

ความบอบบางที่หวงอ้ายเหวินแสดงออก ในสายตาของสตรีด้วยกันกลับ มองเป็นความน่ารำคาญ กระนั้นเว่ยมีอิงก็พยายามจะเข้าใจว่าสตรีในยุคโบราณ ที่อยู่แต่ในห้องหับ ถูกเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมดุจไข่ในหิน จึงอ่อนแอเป็นเรื่อง ธรรมดา

สิ้นสุดทางเดินก็เจอประตู ที่มีเสี้ยวเออร์หนุ่มร่างใหญ่กำยำหน้าโหดยืน เฝ้าอยู่สองคน กูเหียนเส้นหยิบหยกห้อยพู่ขึ้นหนึ่งยื่นให้พวกเขาดู เสี้ยวเออร์ ทั้งสองมองแล้วพยักหน้า ก่อนเปิดประตูให้เข้าไปอย่างราบรื่น

แสงจากโคมไฟที่แขวนอยู่ตามมุมต่างๆ ส่องสว่างไสวขับไล่ความมืดสลัว กลับมายืนเยือกเย็นลึกลับระหว่างทางที่เดินลงมาก่อนหน้าแทบจะไม่หลงเหลือ ภายในห้องนี้ รันด้านบนเงียบเหงาราวกับป่าช้า แต่เมื่อลงมายังชั้นใต้ดินก็พบ ความครื้นเครงของผู้คนมากมาย ซึ่งทุกคนล้วนสวมหน้ากากสัตว์ปิดครึ่งหน้าส่วน บน

ภายในห้องนี้กว้างใหญ่ รองรับคนได้จำนวนมากโดยไม่แออัด มีการจัด แต่งแบ่งส่วนได้อย่างลงตัว โครงแบบเรียบง่ายที่ขึ้นชั้นระดับล่างเข้าถึงได้ ให้ทั้ง ความรู้สึกเป็นส่วนตัวและการสังสรรค์กับเหล่าสายตางัดที่มารวมตัวกันด้วย

ความชื่นชอบในรสสุราได้เป็นอย่างดี

ร้านสุราในห้องใต้ดินไม่มีดนตรีขับกล่อม มีแต่เสียงสนทนาและกลิ่นสุราหลากหลายที่ตักกันในอากาศชวนให้เวียนศีรษะ ทั้งที่เวย์มีเองเป็นคนชื่นชอบสุรา แต่กลิ่นอายที่ปนกลิ่นสาบ กลิ่นผ้า กลิ่นดิน และกลิ่นบุรุษ ทำให้ยากที่จะประทับใจ อาจเพราะนางเป็นคนพิถีพิถันกับสถานที่สะอาดสะอ้านเกินไป

“คุณชายถาวรพบท่านอยู่เจ้าคะ” แค่งูเหียนเส้นปรากฏตัว ก็มีคนไปรายงานทางเซาหรานแล้ว เลี้ยวเออร์สาวจึงเดินเข้ามาทำความเคารพอย่างนอบน้อม ผายมือไปทางมุมหนึ่งที่ถูกกันเป็นห้องใหญ่พิเศษ มีผ้าม่านโปร่งถึงสองชั้นให้ความเป็นส่วนตัว มีเงาร่างเคลื่อนไหวอยู่หลังม่านภายใต้แสงจากโคมไฟ

กูเหียนเส้นก้าวเท้าไปทางห้องนั้นทันที โดยให้พวกนางยืนรออยู่ด้านนอก ไม่นานก็มีเลี้ยวเออร์สาวเข้ามาดูแลรับใช้หาโต๊ะให้นั่งชั่วคราว

“ไม่ชอบหรือ” หวงอ้ายเหวินถามยิ้มๆ นางกลับมีท่าทางสบายๆ ไม่แสดงออกว่าชอบหรือไม่ ต่างกับเวย์ซูซ่านที่ความอึดอัดฉวยฉกบนใบหน้า “พี่เหียนชอบที่นี้ ข้าจึงชอบด้วย”

“ช่างเอาใจ บุรุษจึงชอบสตรีว่านอนสอนง่าย”

เมื่อมีโอกาสได้บอกเล่าความหวานซึ่งที่มีให้สามคนอื่น หวงอ้ายเหวินก็บรรยายได้ด้วยรอยยิ้มแจ่มใส กระนั้นก็เข้าใจดีว่าพวกเขารักกันมาก ต้องพรากจากกันเพราะนางมารอย่างนาง

“เจ้าดูสุขุมขึ้นมาก พี่เหียนต้องชอบเจ้าสักวัน ที่ผ่านมามีเหตุทะเลาะกันไปเป็นเหตุให้ความรักยากจะสมหวัง” หวงอ้ายเหวินพิจารณาเวย์ซูซ่าน แม้คำพูดจะเต็มไปด้วยความปรารถนาดี แต่ใจเริ่มไม่มั่นคง

อ้อ ที่ที่ไม่ชอบสตรีเจ้าอารมณ์ร้ายกาจ แต่ชอบแบบอ่อนหวานจิตใจดีใจดีงามเปี่ยมเมตตาเช่นหวงอ้ายเหวิน

“คงจะเริ่มมีหวังแล้ว ก่อนหน้านี้นายยังกลัวว่าข้าจะล้ม จับมือไว้ตลอดเลย” เวย์มีเองลอบสังเกตอาการปฏิกิริยาของอีกฝ่ายเงียบๆ ว่าคิดส่งเสริมจริงหรือหลอก “ทำเย็นชาใส่ แต่แอบห่วงข้ามาก น่ารักเกินไปแล้ว”

พูดทั้งที่รู้สึกเลี่ยนแทบอยากจะอ้วก เวย์มีเองเชินจนบิดตัวเล็กน้อย มีจิต

ชวนให้น่าห่มนัสได้ หวงอ้ายเหวินมีรอยยิ้มบางลง ความอ่อนโยนตึงามถูกตีแตก ในช่วงพริบตา เปลี่ยนเป็นความโกรธเคืองที่ต้องชมไว้สุดกำลัง แน่นในอกจนน้ำตาเริ่มปรี่

บรรยาการศรึกรักรับรอบด้านไม่มีผลต่อสถานการณ์ที่กำลังซึ้งตึง เลี้ยว-เออร์เข้ามาเชิญให้ไปในห้องพิเศษ ม่านโปร่งที่ซ้อนกันสองชั้นถูกแหวกออก กุ่เหยียนเส้นที่กำลังสนทนากับนางเซาหรานแงยหันมามองหวงอ้ายเหวิน คราวนี้นางเป็นหน้าไปทางอื่น ไม่ส่งรอยยิ้มให้เหมือนที่ผ่านมา ดูเหมือนสาวงามจะแงองนเสียแล้ว เว่ยมีอิงซ่มยิ้มขำตรงมุมปากพลางนั่งลงบนเก้าอี้ที่เลี้ยวเออร์ยกมาให้

“คุณชายเถา” หวงอ้ายเหวินย่อกายทำความเคารพอย่างแซ่มซ้อย เว่ยมีอิงจึงหันไปมองคนที่ชื่อเถาเซาหราน

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดสีดำไร้ลวดลาย แทบจะถูกเงาด้านหลังกลืนไปกับความมืด ท่วงท่าสุกซ่มมีพลังอำนาจ หน้ากากอีกาสีดำเพิ่มเสน่ห์ความลึกลับให้โดดเด่น ผิวที่โผล่พ้นแขนเสื้อขาวราวกับหิมะ ริมฝีปากสวยได้รูปนั้นแดงดั่งทาลิท ยังมียันต์ตาสีดำลึกลับดูน่าหึงที่ดูน่าค้นหา มุมปากกดลึกลับเป็นรอยยิ้มให้ความเยือกเย็นพร้อมจะมอมเมาจิตใจคนให้ล่องลอย

หากได้เห็นองคภาพพทั้งห้าคงจะหล่อจนฟ้าดินสะเทือน กระนั้นรอบกายกลับมีกลิ่นอายแปลกประหลาดให้ความรู้สึกอันตรายมากกว่าจะปลอดภัย ชวนให้ซนลุกชัน

เถาเซาหรานประสานสายตากับเว่ยซู่ชานที่กำลังมองสำรวจเขาด้วยความอยากรู้ เขาก้าวเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นทว่านุ่มละมุน แว่ตาไม่ฉาบฉวยคุกคามใดๆ “อยากอุ่นเตี๋ยให้ข้าหรือ”

จบประโยคฝ่ามือเว่ยมีอิงก็ปะทะแก้มเขาทันทีพร้อมรอยยิ้มที่ไม่แปรเปลี่ยน “อุ่นหน้าให้เจ้าก่อนแล้วกัน”

เสียงสุดลมหายใจดังขึ้น เหล่าเลี้ยวเออร์ที่คอยรับใช้ไม่กล้าจะพริบตา หวงอ้ายเหวินอำปากค้าง ไม่อยากจะเชื่อว่าเว่ยซู่ชานจะกล้าลงมือกับเถาเซาหราน ทั้งที่พบหน้ากันครั้งแรก บรรยาการพลันตึงเครียด กุ่เหยียนเส้นเป็นเพียงคนเดียวที่สีหน้าไม่เปลี่ยน

“ภรรยาเจ้าทำหน้าที่ชั่วร้ายไปหมดแล้วจริงๆ” เถาเซาหรานใช้ลิ้นดันกระพุ้ง

แก้มด้านที่โดนเมื่อน้อยๆ นั้นตบเข้าเต็มแรง ไม่ได้สะกิดผิวเขาให้ระคายเคือง แต่การกระทำที่ไร้ความเกรงอย่างเหิมเกริมนั้นทำให้หน้าเขาร้อนมาก

อี! ข้างเป็นสหายที่รู้จักกัน ถางเขาทราบรู้ว่าเว่ยซูชานคือภรรยาของกุ๋เหียนเลิ่น เขาจึงใช้คำพูดไม่ให้เกียรติมาหยอกเย้า นั่นเพราะหวงอ้ายเหวินผยแววตาไม่พอใจกุ๋เหียนเลิ่น และต้นเหตุนั้นมาจากเว่ยซูชานแน่ๆ

เว่ยมีอึงสังเกตทุกสิ่งซึ่งดำเนินไปตามรูปแบบที่เข้าใจได้ไม่ยาก นางจึงมีสีหน้าเย็นชาและแววตาขมขื่น

“คุณชายถาง ข้าขอโทษแทนซูชานด้วย” หวงอ้ายเหวินรีบออกหน้าแทนเมื่อได้ปลดความหนักหน่วงในใจลง แววตาของนางนุ่มนวลยามชำเลื่องไปทางกุ๋เหียนเลิ่น เมื่อครู่เขาไม่ได้ออกตัวปกป้องเว่ยซูชาน ถ้าเช่นนั้นก่อนหน้าที่เว่ยซูชานเล่าก็เป็นเพียงเรื่องชวนเชื่อเท่านั้น

ข้างรู้ใจกันดีจริงๆ ช่วยให้สหายได้รับความซาบซึ้งจากนางในดวงใจด้วยวิธีนี้ กระนั้นก็ยอมทนชมความโกรธไว้ได้ฝ่าเท้า แล้วปรับสีหน้าแววตาให้ราบเรียบที่สุด

“เพื่อเป็นการขอภัยที่ล่วงเกินเว่ยซูฮยิน วันนี้ข้าเขาทราบจะเปิดสุราสี่หูสองไห ที่ใช้เวลาบ่มได้ดินมาห้าปีมอบให้เว่ยซูฮยิน” ถางเขาทราบกล่าวเป็นพิธีการเขารับไหสุราจากเสี่ยวเอ๋อร์มาแล้ววางลงบนโต๊ะ ดวงตาสีดำน้ำหมึกเหลือบมองทางเว่ยซูชาน มีรอยยิ้มบางๆ ที่ยากจะสังเกตเมื่อแววตานางเปล่งประกายด้วยความสนใจ

ดอกสี่หู¹ มีสมญานามว่า ‘หญ้าทิพย์’ ที่ช่วยชะลอความชรา เป็นสมุนไพรมากคุณค่า เว่ยมีอึงไม่ค่อยชอบกินผลไม้ แต่กลับชอบหมักสุราจากผลไม้ จึงสนใจสุราดอกสี่หูหมักในไหดินที่อยู่ตรงหน้าว่าจะให้รสกลิ่นที่ตราตรึงใจเพียงใด

ไหดินปากเล็กคลุมปิดด้วยผ้าป่านสีแดง ผู้รัดเชือกผ้าตรงช่วงคอ ที่พิเศษคือลวดลายดอกสี่หูห่อหนึ่งที่นูนขึ้นมา ปั่นได้อย่างประณีตราวกับมีดอกสี่หูเกาะบนไผ่มานานจนกลายเป็นหิน ก่อให้เกิดลวดลายอันสวยงาม ไม่ต้องเขียนชื่อก็รู้ว่าเป็นสุราอะไร

¹ ดอกกล้วยไม้ตระกูลหวาย

“ไผ่ดินนี้เป็นผลงานของเหยียนเลิ่น ผีมือปั้นของเขาไร้ที่ติใช่หรือไม่”
 ถางเซาหรานบอกด้วยความภาคภูมิใจ เมื่อพบคำถามที่อยู่ในแววตาของเว่ยซูซ่าน
 “ไผ่ดินนี้เป็นเพียงภาชนะโอ๋บอ๋มสุรา หาได้เป็นส่วนสำคัญให้ข้าสนใจไม่”
 หมายความว่าผีมือการปั้นของเขาไม่จับตานาง
 กูเหยียนเลิ่นไม่ได้ใส่ใจ เขาก็ไม่ได้ยอมรับความชื่นชอบจากเว่ยซูซ่านอยู่
 แล้ว

“กล่าวเช่นนั้นก็ไม่ถูกต้อง ดินนี้ผ่านการเผาจนมีรูปทรงโอ๋บอ๋มสุราได้นั้น
 เป็นส่วนสำคัญที่ย่นระยะเวลาการบ่มสุราให้มีรสชาติประหนึ่งบ่มมานานนับสิบปี”
 “สุราของคุณชายถางจึงมีรสชาติพิเศษ หาได้ยาก” หวงอ้ายเหวินเอ๋ยเสริม
 สุราดีต้องผ่านเวลายาวนาน ไผ่ดินของกูเหยียนเลิ่นเป็นตัวช่วยของถางเซาหราน
 ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเป็นสหายที่สนิทกันมาก

ถางเซาหรานแกะผ้าปิดไหออกซ้าๆ กลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ ของดอกสั้วหู
 ลอยอวลอยู่บริเวณจมูก ใครได้กลิ่นเป็นต้องเคลิบเคลิ้มจดจ่ออยู่ในห้วงมธุรส
 เขาต้องการขอภัยที่ล่วงเกินเว่ยซูซ่าน จึงให้เกียรตินางดื่มเป็นคนแรก นางจึง
 หย่อนโหระพาให้เขาครึ่งหนึ่งในบัญญัติโอรช

สุราโปร่งใสกระจ่างออกสีอำพันอมแดงถูกรินลงในจอก ยามแสงโคมไฟ
 ส่องกระทบก็เกิดประกายสีชาว กลิ่นหอมรัญจวนที่สุดผ่านจมูกทำให้รู้สึกกระหาย
 จนต้องกลืนน้ำลาย ในดวงตาของนางสะท้อนภาพของสุราในจอกที่มีสีสวยงาม
 และกลิ่นที่ยั่วชวน นางเปลือยยื่นมือออกไปราวกับต้องมนตร์

สุรายิ่งบ่มนานก็ยิ่งมีรสชาติดี ระยะเวลาเป็นตัวสำคัญช่วยจัดสารที่ก่อ
 ให้เกิดรสชม ผาต ผีบาดลั่นลำคอ และกลิ่นฉุน จึงจะเป็นสุราที่มีรสกลมกล่อม
 จอกสุราอันนี้ดูๆ เว่ยมีองยกขึ้นแล้วจดริมฝีปากบนขอบจอก รสสัมผัส
 แรกคือเปรี้ยวปนหวานปะแล่ม มีความละมุนลิ้น ตามด้วยรสชมผาตอันนี้ดูๆ กลิ่น
 ติดอยู่ในโพรงปากก่อนแผ่ความเย็นอ่อนๆ รสชาติของสุรานี้กลมกล่อมด้วย
 สามรสที่เข้ากันได้ดี มิได้เข้มข้นหรืออ่อนางเกินไป ยังมีรสเค็มแฝง แต่อ่อนจน
 จนว่ามีรสที่ปะปนด้วยหรือ พลันให้ความรู้สึกถึงกลิ่นหวานที่รัก ภาพน้องชายกับ
 แม่ผุดขึ้นในหัว

เว่ยมีอิงดื่มจนหมดจอก หัวใจเพื่อนผาตกลบรสชาติอันไร้ที่ติไปหมดสิ้น

รู้สึกหน้าร้อนผ่าวเหมือนจะจับไข้อย่างไรชอบกล

“เป็นอย่างไร” ทางเซาหรานรอกอยคำตอบพร้อมจับจ้องแวตนาง เว่ยมีอิงราวกับถูกปลุกให้ตื่นจากความฝันอันเลื่อนลอย “รสลึกล้ำจิตหวน ร่าพิง คุณชายถางมีพรสวรรค์ในการบ่มสุราโดยแท้” ฤทธิ์ร้อนของสุราออกตัวช้า แต่แล่นพลาญอยู่ในร่าง พาความร้อนสายหนึ่งมาอยู่บนใบหน้ามากขึ้น เว่ยมีอิง จึงตระหนักได้ว่ายังหลงว่าเป็นร่างตนเอง เว่ยซูชานนั้นไม่เคยดื่มสุรามาก่อน ยาม สุราเข้าปาก แค่จอกเดียวก็ออกอาการแล้ว

นัยน์ตาคลุมไหว ทางเซาหรานยิ้มรับคำชม แล้วรินสุราใส่ในจอกของ กุ่เหยียนเลิ่น ส่วนหวงอ้ายเหวินนั้น เลี้ยวเออร์นำจานใส่ถั่วลิสกับน้ำชาเมล็ดบัว มาให้แทน เว่ยมีอิงย้อนถึงช่วงแรกเริ่มที่คิดจะหมักสุรา ยังเป็นช่วงอายุที่ชอบ ความท้าทายและบ้าบิ่น กว่าจะฝึกเป็นมือโปร ดื่มได้ถึงใจก็ไม่ใช้เรื่องง่าย

เว่ยซูชานก็มีความสามารถเหมือนกัน จากการลิ้มรสสุราเพียงจอกเดียว สัมผัสรสชาติได้ลึกล้ำราวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญมานานนับสิบปี ต่างกับเว่ยมีอิงที่เริ่ม ดื่มสุราช่างมีประสาสำหรับรสอันตื่นเิน

“ยามลงมือหมักดอกสือหู หัวใจคงเต็มไปด้วยความเศร้าระทม” การบ่ม สุราไม่ต่างจากการใส่จิตวิญญาณ เช่นการทำอาหารที่ต้องใส่ใจ สุรานี้เมื่อเข้าปาก กลิ่นอายที่คนดื่มรับรู้เต็มไปด้วยความฉวีและหม่นหมอง นี่ไม่ใช่สุราที่ควร ดื่ม

ภายใต้หน้ากากนั้น สิ่งที่เปิดเผยคือดวงตาที่สะท้อนความคิดอ่านในใจ ทางเซาหรานมีดวงตาสีดำลึกละมือนวังน้าว เมื่อนางกล่าวเช่นนั้น มุมปากของ เขาก็ยังกลลกล้ายเย้ยหยันอยู่ในที

เลี้ยวเออร์นำสุราอื่นมารินใส่ในจอกให้ทางเซาหราน กุ่เหยียนเลิ่นเองก็ดื่ม สุราสือหูเพียงจอกเดียวแล้วเปลี่ยนเป็นสุราชนิดอื่น ไม่ใช่เขาไม่ชอบ แต่มันพิเศษ เกินไป

“ซูชาน พวกเราไปเที่ยวตลาดฝั่งถนนอยู่เย็นกันดีหรือไม่ ให้พี่เหยียนกับ คุณชายถางได้ดื่มสุราสนทนากันตามประสาบุรุษ” หวงอ้ายเหวินรู้เวลาและท่าที ของสองบุรุษที่เป็นสหายกัน ทุกครั้งที่นางติดตามมา เมื่อเขาอยู่กับทางเซาหราน นางก็จะออกไปเดินเล่นในตลาดรอ วันนั้นก็ต้องเป็นแบบนี้

เว่ยมีอิงพยักหน้าเห็นด้วย แล้วเดินออกไปพร้อมกัน โดยมีเสี่ยวเอ๋อร์ช่วยนำทางให้อย่างดี ในห้องพิเศษจึงเหลือเพียงพวกเขาที่สะดวกสนทนากัน

“รอดชีวิตมานานางเปลี่ยนไปมาก” ถางเซาหรานพูดเปิดประเด็นขึ้นมา ทว่าไม่ได้มีท่าทีที่สนใจมาก “หรือให้ข้าลงมือ”

“ข้ายังไม่ใช้ตะเกียงชาดน้ำมันที่ต้องยืมมือคนอื่น” กุ่เหยียนเส้นหรือตาลงความคิดถูกเก็บซ่อนไว้มืดซิด

ถางเซาหรานเลิกคิ้ว ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ความเย็นชายิ่งทำให้หยันตาเข้มขึ้น รสสุราร้อนแรงบาดคอ หางตาเห็นกุ่เหยียนเส้นแ้มริมฝีปากแน่นเป็นเส้นตรง คล้ายคับแค้นใจในบางสิ่ง ระหว่างที่พวกเขาดื่มสุรากันเจิบๆ ก็มีคนของถางเซาหรานเข้ามากระซิบรายงานข่าว ชายหนุ่มยิ้มกว้างพลางมองสหาย “ดูเหมือนกังฟูน้อยใจร้อนอยากจะทำสงครามกับพี่สะใภ้แล้ว”

กุ่เหยียนเส้นฟังแล้วถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย คราวนี้จะมาไม่ไหนอีกล่ะ